

अगमवाणीको आत्मा: ढिलाइको समय र मध्यरातको पुकार

हबक्कूकका दुई पट्टिकाहरू

Jeff Pippenger

2012-10-14

स्पष्टीकरणको एक वचन

हालै हामीले हबक्कूकका दुई पाटीहरूको प्रतिलिपिलाई हाम्रो वेबसाइटमा प्रतिनिधित्व गरिएका विभिन्न भाषाहरूमा अनुवाद गर्नका लागि तयार पार्न आरम्भ गर्यौं। मौखिक प्रस्तुतीकरणलाई लिखित प्रस्तुतीकरणमा रूपान्तरण गर्ने कार्य, यदि कसैले बोलिएको प्रस्तुतीकरणलाई लिखित प्रस्तुतीकरणमा परिणत गर्न पार गर्नुपर्ने सबै चरणहरूसित परिचित छैन भने, उसले बुझ्न सक्नेभन्दा धेरै ठूलो कार्य हो; यससँगै सामग्रीलाई अन्ततः वेबसाइटमा रहेका विभिन्न भाषाहरूमा अनुवाद गर्ने आवश्यकतासम्बन्धी जटिलताहरू पनि जोडिएका छन्। हामीले पञ्चान्नब्बे प्रस्तुतीकरणमध्ये पहिलोको प्रतिलिपि-सम्पादन भर्खरै आरम्भ गरेका थियौं, र मैले थाहा पाएँ कि हामीले पार गर्नुपर्ने अर्को एक चरण पनि रहेछ। यसको सम्बन्ध १९८९ देखि हाम्रो वर्तमान इतिहाससम्म यस सन्देशको क्रमिक विकाससँग छ।

झण्डै पन्ध्र वर्षअघिका प्रस्तुतिहरूमा केही सत्यहरू त्यतिबेला बुझाइको शैशव अवस्थामै थिए। ती सत्यहरूमध्ये मैले स्पष्ट गर्नुपर्ने पहिलो सत्य मिलेराइट इतिहासमा दोस्रो स्वर्गदूतको आगमन हो। त्यस समय मैले यस्तो बुझेको थिएँ कि दोस्रो स्वर्गदूत त्यस बेला आइपुग्यो, जब प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूले मिलरद्वारा प्रस्तुत पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको विरुद्ध आफ्ना ढोकाहरू बन्द गर्न थाले, र यो कुरा १८४३ वर्षको समाप्तिसँग सम्बन्धित थियो। विलियम मिलरले समयको यस्तो गणना प्रयोग गरेका थिए, जसअनुसार उनले १८४३ का वर्षहरू २२ मार्च १८४३ मा सुरु भई २२ मार्च १८४४ मा अन्त्य हुन्छन् भनी पहिचान गरेको विश्वास गरेका थिए। उनले अन्ततः दुई पवित्र चार्टहरूमा राखिएका तीनवटा भविष्यवाणीहरू १८४३ वर्षमै समाप्त हुनेछन् भनी सोचेका थिए, र उनले त्यो वर्ष २२ मार्च १८४४ मा समाप्त हुन्छ भन्ने विश्वास गरेका थिए। उनी दुई विषयमा गलत थिए।

दानियेल अध्याय १२ का १३३५ दिनको भविष्यवाणी, लेवीव्यवस्था अध्याय २६ का “सात समय” का २५२० वर्ष, र दानियेल अध्याय ८ का २३०० दिन—यी तीनवटै भविष्यवाणीहरू मिलेरले मार्च १८४४ मा समाप्त भएका ठानेका थिए। त्यसपछि प्रभुले शमूएल स्नोलाई यसो बुझ्न मार्गदर्शन गर्नुभयो कि ती भविष्यवाणीहरू १८४३ मा होइन, १८४४ मा समाप्त भएका थिए; साथै स्नोले समय-गणनाको काराङ्गीति पद्धति पनि लागू गर्न थाले, जुन मिलरले प्रयोग गर्दै आएको समय-प्रयोगको पद्धति थिएन। मिलरले रब्बीवादी/विषुव-आधारित समय-गणना प्रयोग गर्दै आएका थिए, जसले वर्षलाई वसन्तदेखि वसन्तसम्मको आधारमा निर्धारण गर्दथ्यो।

जब हामी हबक्कूकका दुई पाटीहरू प्रस्तुत गरिरहेका थियौं, तब हामीले यस ऐतिहासिक वास्तविकतालाई बुझेका थिएनौं र दोस्रोको आगमन तथा ढिलाइको समयको प्रारम्भका रूपमा मार्च २२, १८४४ लाई चिन्हित गर्न मिलरको अनुभव प्रयोग गरिरहेका थियौं। मैले बुझें, र अझै पनि बुझ्दछु, कि त्यस स्वर्गदूतको आगमन त्यस समयसँग अनुरूप थियो जब प्रोटेस्टेन्टहरूले मिलरद्वारा प्रस्तुत पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई अस्वीकार गरे, र निम्नलिखित अनुच्छेद मेरो सन्दर्भ-बिन्दु थियो।

“जुन, १८४२ मा, श्री मिलरले पोर्टल्यान्डको कास्को स्ट्रिट चर्चमा आफ्नो व्याख्यानहरूको दोस्रो शृङ्खला दिनुभयो। यी व्याख्यानहरूमा उपस्थित हुन पाउनु मैले ठूलो विशेषाधिकार ठानें; किनकि म निरुत्साहको अधीनमा परेकी थिएँ, र आफ्ना मुक्तिदातालाई भेट्न तयार भएको अनुभव गरिरहेकी थिइनँ। यो दोस्रो शृङ्खलाले शहरमा पहिलोभन्दा धेरै बढी हलचल उत्पन्न गर्‍यो। थोरै अपवादहरू बाहेक, विभिन्न सम्प्रदायहरूले श्री मिलरका विरुद्ध आफ्ना चर्चहरूका ढोकाहरू बन्द गरिदिए। विभिन्न मञ्चहरूबाट गरिएका धेरै प्रवचनहरूले वक्ताका कथित उन्मादी त्रुटिहरूलाई पर्दाफास गर्न खोजे; तर चिन्तित श्रोताहरूका भीडहरूले उनका सभाहरूमा

उपस्थिति जनाए, र धेरै जना भवनभित्र प्रवेश गर्नसमेत असमर्थ भए। ती मण्डलीहरू असाधारण रूपमा शान्त र ध्यानमग्न थिए।” Life Sketches, 27.

मैले यो बुझें कि मिलरको सन्देशप्रति ढोकाहरू बन्द हुनु पहिलो स्वर्गदूतको अस्वीकारको आरम्भको चिन्ह थियो, र समयको रब्बी-आधारित/विषुव-आधारित गणनाबारे मिलरको बुझाइसँग सहमत हुँदै मैले मार्च २२, १८४४ ले १८४३ को समापनलाई चिह्नित गरेको ठानें। जून १८४२ मा पोर्टल्यान्डमा मिलरको प्रस्तुति वास्तवमा एउटा मार्गचिन्ह हो, जसले क्रमशः अघि बढेको अस्वीकारलाई पहिचान गराउँछ, जुन अन्ततः अप्रिल १८, १८४४ मा समाप्त भयो; तर ती प्रस्तुतिहरू भएको समयमा हामीले समयको कराइत-आधारित गणनाको शमूल स्नोको प्रयोगलाई पहिचान गरेका थिएनौं।

पहिलो प्रस्तुतिको प्रतिलिपि-सम्पादन गर्न हामीले सुरु गर्दा, त्यस समय अभिलेखित गरिएको कुरा अहिले हामीले सिकाउने विषयसँग विरोधाभास भएको जस्तो देखिन्छ भन्ने कुरा मैले देख्न थालें। यो विरोधाभास छ पनि र छैन पनि। यो केवल दोस्रो स्वर्गदूतको क्रमिक आगमनमाथिको एक जोड हो, र साथै यस सन्देशको क्रमिक रूपमा मोहोर-खुल्दै जाने प्रक्रियाको पनि एक दृष्टान्त हो, जसरी मिलेराइट इतिहासमा पनि त्यस्तै भएको थियो। यस स्पष्टीकरणात्मक टिप्पणीले अप्रिल १९, १८४४ लाई पहिलो मिलेराइट निराशा भनेर गरिएको हाम्रो पहिचान र विगतमा सिकाइएको कुरामाथि ठेस खाएका व्यक्तिहरूलाई सम्बोधन गर्नुपर्नेछ।

“पहिलो र दोस्रो सन्देश १८४३ र १८४४ मा दिइए, र अहिले हामी तेस्रोको घोषणाअन्तर्गत छौं; तर ती तीनै सन्देश अझै पनि घोषणा गरिनुपर्नेछन्। सत्यको खोजीमा रहेका मानिसहरूलाई तिनलाई फेरि सुनाइनु अहिले पनि पहिलेजस्तै अत्यावश्यक छ। लेखनी र वाणी दुवैद्वारा हामीले यो घोषणा घन्काउनुपर्छ, तिनको क्रम, तथा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसम्म हामीलाई ल्याउने भविष्यवाणीहरूको प्रयोग देखाउँदै। पहिलो र दोस्रोविना तेस्रो हुन सक्दैन। यी सन्देशहरू हामीले प्रकाशनहरूमा, प्रवचनहरूमा, भविष्यसूचक इतिहासको क्रमभित्र भइसकेका कुराहरू र हुनेवाला कुराहरू देखाउँदै, संसारलाई दिनुपर्छ।” Selected Messages, book 2, 104.

हबक्कूकका दुई पाटीहरू ९५ मध्ये २

मिलेराइट पात्रो र ढिलाइको समयको बुझाइ

हाम्रो पछिल्लो प्रस्तुतिमा यो प्रश्न उठ्यो कि यदि १८४४ मार्च २२ पहिलो महिनाको पहिलो दिन हो भने, १८४४ अक्टोबर २२ कसरी सातौँ महिनाको दशौँ दिन हुन सक्छ। १८४४ को मार्चमा मिलरवादीहरूले १८४३ को अन्त्य हो भनी आफूहरूले बुझेको कुरालाई गलत ठाने। त्यस निराशापछि तिनीहरूले समयको बाइबलीय गणनालाई पुनः परीक्षण गरे। यसको व्याख्या Gerhard Damsteegt को पुस्तक Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission मा, विशेष गरी पृष्ठ ८९ र ९२ मा, गरिएको छ। जब तिनीहरूले १८४३ समाप्त भएको छ भनी विश्वास गरे, तब तिनीहरूले समयसम्बन्धी आफ्नो बुझाइका दुई पक्षको पुनर्मूल्याङ्कन गरे: १८४३ बाट १८४४ मा हुने परिवर्तन, र वर्षहरूको आरम्भ तथा अन्त्य सूचित गर्ने दिनहरू, ताकि तिनीहरूले सातौँ महिनाको दशौँ दिनको गणना गर्न सकून्।

म प्रायः यस कुरामा जोड दिन्छु कि मार्च २२ देखि अक्टोबर २२ सम्म सात महिना हुन्छ। म यो सातौँ महिना आन्दोलन हो भनेर सुझाव दिइरहेको छैन, तर यो चासोयोग्य छ कि मिलेराइटहरूले मार्च २२ लाई महत्त्वपूर्ण ठानेका थिए, र यो एउटा उपयोगी मानसिक संकेत हो—सात महिना पछाडि जाँदा तपाईं अक्टोबर २२ मा पुग्नुहुन्छ। यो तथ्यगत कुरा हो।

निराशा र ढिलाइको समय कुनै समय-भविष्यवाणीका परिपूर्तिहरू थिएनन्, बरु मिलेराइटहरूका गलत बुझाइको परिणाम थिए। तिनीहरूको गलत बुझाइले नै ढिलाइको समय र निराशालाई पूरा गर्‍यो; ढिलाइको समय कुनै निश्चित बिन्दुमा आरम्भ हुनेछ भनी बताउने कुनै विशिष्ट भविष्यवाणी थिएन। १८४३ मार्च २२, १८४४ मा बितिसकेको थियो भन्ने तिनीहरूको विश्वासले निराशा उत्पन्न गरायो।

डाम्स्टीग्ट भन्छन्:

‘यद्यपि १७ अप्रिल, १८४४ को नयाँ चन्द्रमामा यहूदी वर्षको अन्त्य सूचित गर्ने कराइती गणना प्रमुख मिलेराइट पत्रिकाहरूमा अनुकूल मानिएको थियो, तैपनि विश्वासीहरूको बहुमतले ख्रीष्टको पुनरागमनको समय २१ मार्च, १८४४ लाई नै मानेका थिए। मिलेराइट आन्दोलनबाहिर २१ मार्च व्यापक रूपमा परिचित थियो, र त्यस मितिमा समस्त एड्भेन्टवादको सम्पूर्ण प्रणाली नै पूर्णतः ध्वस्त हुनेछ भन्ने अत्यन्त सामान्य अपेक्षा थियो।’

हामीले हिजो पढ्यौं कि मिलर त्यस मितिको प्रतीक्षामा थिए। अधिकांश मिलरवादीहरू त्यही मितितर्फ हेरिरहेका थिए, र तिनीहरूका विरोधीहरूलाई समेत यसको जानकारी थियो र मिलरवादीहरू झूटा हुन् भन्ने प्रमाणको रूपमा त्यसको प्रतीक्षा गरिरहेका थिए। यही नै प्रचलित बुझाइ थियो। त्यो मिति बितिसकेपछि, तिनीहरूले समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरूको अझ नजिकबाट अनुसन्धान गर्न थाले, जसले तिनीहरूलाई २२ अक्टोबर, १८४४ सम्म पुऱ्यायो। यसले हिजो उठेको प्रश्नका लागि एउटा सन्दर्भबिन्दु प्रदान गर्दछ।

पर्खाइको समय र एलेन ह्वाइटको पहिलो दर्शन

आज, म ढिलाइको समयलाई अझ विस्तारपूर्वक विचार गर्न चाहन्छु। यो महत्त्वपूर्ण छ, किनकि हामी एलेन ह्वाइटको पहिलो दर्शनसँग सम्बन्धित विषयमा व्यवहार गरिरहेका छौं, जहाँ उनी भन्छिन् कि स्वर्गतर्फ जाने मार्गको आरम्भमा रहेको उज्यालो प्रकाश मध्यरातको पुकार थियो, र यदि तिमीहरूले त्यस प्रकाशलाई इन्कार गर्यौं भने, तिमीहरू स्वर्गतर्फ जाने मार्गबाट खस्छौ। म यो प्रमाणित गर्न खोज्दैछु कि उनको दर्शनमा रहेको मध्यरातको पुकारले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको सम्पूर्ण इतिहासलाई समेटेको छ।

व्यक्तिगत रूपमा, म यसो भन्नुमा कुनै समस्या देखिदैन कि त्यस दर्शनमा रहेको मध्यरात्रिको पुकार, जो बाटोको आरम्भमा अवस्थित छ र सम्पूर्ण मार्गभरि प्रकाश फैलाउँछ, ले १८४० देखि १८४४ सम्मका मिलरवादीहरूको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यस इतिहासका गतिशील पक्षहरू ठीक प्रकारले बुझिनुपर्छ। मध्यरात्रिको पुकारको प्रत्यक्ष परिपूर्ति स्वयं अगस्त १२ देखि १७ सम्म भएको थियो, जब एक्सेटर शिविर-सभामा सन्देश प्रस्तुत गरियो, र त्यसपछि तिनीहरूले करिब दुई महिनासम्म—सेप्टेम्बर र अक्टोबर, अर्थात् दुई महिना र पाँच दिन—त्यो सन्देश बोके। अक्टोबर २२ भन्दा पहिले, तिनीहरू प्रभुको पुनरागमनको तयारी गर्दै थिए। यो दुई-महिने अवधि मध्यरात्रिको पुकारको इतिहास हो। तथापि, यस अवधिमा प्रवेश गराउने चरणहरूलाई नबुझीकन तपाईंले यस अवधिलाई बुझ्न सक्नुहुन्न। मेरो लागि, अझ विशेष रूपमा भन्नुपर्दा, मध्यरात्रिको पुकार भनेको ढिलाइको समयको इतिहास हो, जो अक्टोबर २२, १८४४ सम्म निरन्तर रहन्छ।

तीन स्वर्गदूतहरूका सन्देशहरूको अवस्थिति निर्धारण गर्दै

यो १८४० देखि १८४४ सम्मको इतिहास हो। अगमवाणीको आत्मामा यस्ता धेरै अंशहरू छन् जहाँ सिस्टर ह्वाइटले हामीलाई सन्देशहरू कहाँ अवस्थित छन् भनेर जान्न आवश्यक छ भनी बताउनुहुन्छ। जब तपाईं सन्देशहरूलाई अवस्थित गर्न थाल्नुहुन्छ, तब तपाईंले महसुस गर्नुहुन्छ कि सबै सन्देशहरू समयको एउटा निश्चित बिन्दुमा आइपुग्छन् र त्यसपछि शक्ति-संपन्न बनाइन्छन्।

पहिलो स्वर्गदूत १७९८ मा अन्तको समयमा आउँछ, जब दानिएलको पुस्तकको मोहोर खोलिन्छ र ज्ञानको वृद्धि हुन्छ। पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश ११ अगस्त १८४० मा सामर्थ्ययुक्त बनाइन्छ, जब वर्ष-दिन सिद्धान्त सारा संसारका लागि पुष्टि गरिन्छ, जसले प्रकाश १० को स्वर्गदूतलाई तल ल्याउँछ, र यसले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको सामर्थ्यप्रदानलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछ।

दोस्रो स्वर्गदूत सन् १८४२ को जुन महिनामा आइपुग्छ। हामीले हिजो पढ्यौं कि सन् १८४२ को जुन महिनामा श्री मिलरले कास्को स्ट्रीट चर्चमा आफ्ना प्रस्तुतिहरूको दोस्रो शृङ्खला दिए। थोरै अपवादहरू बाहेक, प्रोटेस्टेन्ट चर्चहरूले आफ्ना ढोकाहरू बन्द गरे। त्यसैले, सन् १८४२ को जुन महिनामा, दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश आइपुग्छ, किनकि जब

कुनै प्रोटेस्टेन्ट चर्चले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको विरुद्ध आफ्नो ढोका बन्द गर्छ, तब त्यो बाबेलको अंश बन्छ। दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश बाबेलबाट बाहिर निस्कन गर्ने आह्वान हो। यो क्रमिक छ।

बहिनी ह्वाइटले हामीलाई बताउनुहुन्छ कि प्रोटेस्टेन्टहरूले 1842 को जूनमै आफ्ना ढोकाहरू बन्द गर्न थाले तापनि, बाबेलबाट बाहिर निस्कने आह्वान—दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको विषयवस्तु—वास्तवमा 1844 को गर्मीयामसम्म आरम्भ भएको थिएन।

दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश सन् १८४२ को जुन महिनामा आउँछ र १८४४ अगस्त १२-१७ मा एक्सेटर क्याम्प सभामा मध्यरातको पुकारको सन्देशद्वारा सामर्थ्यशाली बनाइन्छ।

तेस्रो स्वर्गदूत २२ अक्टोबर १८४४ मा आउँछ, किनकि त्यस दिन परमपवित्र स्थानतर्फको बाटो खोलिन्छ, जहाँ मानिसहरूले ख्रीष्ट अब परमपवित्र स्थानमा महायाजक हुनुहुन्छ भन्ने कुरा बुझ्न सक्छन्। त्यहाँ करारको सन्दूक चित्र सकिन्छ, र त्यस सन्दूकभित्र दश आज्ञाहरू छन्। जब सिस्टर ह्वाइटलाई परमपवित्र स्थानमा लगियो र उहाँले दश आज्ञाहरूमा दृष्टि लगाउनुभयो, तब उहाँले शबाथको आज्ञा अरूभन्दा माथि चम्किरहेको देख्नुभयो, जसले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा शबाथको महत्त्वलाई सूचित गर्‍यो। यो शबाथ वा आइतबारमाथिको परीक्षा हुनेछ। २२ अक्टोबर १८४४ मा, तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको विषयवस्तु आइपुग्छ।

तीनै सन्देशहरूको एउटा विशेषता यो हो कि जब पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश १७९८ मा आयो, कसैले पनि त्यसलाई बुझेन। प्रभुले विलियम मिलरलाई पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशवाहक हुन उठाउनुभयो, तर १८१८ सम्म—अर्थात् बीस वर्षपछि—मात्र मिलरले त्यो सन्देश बुझ्न थाले। सन्देश त आउँछ, तर परमेश्वरका जनहरूले त्यसलाई चित्र समय लाग्छ, र त्यसपछि त्यो सामर्थ्यशाली बनाइन्छ।

दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश सन् १८४२ को जुन महिनामा आइपुग्छ, तर सन् १८४२ मा कुनै पनि मिलराइटहरूले प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूलाई बाबेल भन्न थालेनन्। तिनीहरूले त्यसलाई त्यतिबेला अझै चिनेका थिएनन्। सन् १८४४ को गर्मीयाम नआउञ्जेल उनीहरूले त्यसलाई चित्र र मानिसहरूलाई मण्डलीहरूबाट बाहिर निस्कन आह्वान गर्न थालेनन्। सन्देश आइपुग्छ, त्यसपछि त्यो बुझिन्छ, र त्यसपछि त्यो सामर्थ्यवान् बनाइन्छ।

२२ अक्टोबर, १८४४ मा, जब हिराम एडसनले ख्रीष्ट पवित्र स्थानबाट परमपवित्र स्थानमा सर्नु भएको दर्शन पाए, तब तिनीहरूले ख्रीष्टको सेवकाइमा भएको परिवर्तनबारे केही प्रकाश पाए। तर २३ अक्टोबर, १८४४ मा, हिराम एडसन आइतबार नै पशुको छाप हो भन्ने विषयमा कुनै लेख लेख्न वा प्रवचन दिन तयार थिएनन्। तिनीहरूले तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश त्यस समयावधिपछि मात्र बुझे।

तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश, जसरी सातौँ-दिनका एडभेन्टिस्टहरू जान्दछन्, प्रकाशितवाक्य १८ को चौथो स्वर्गदूत यससँग सम्मिलित हुँदा सामर्थ्यशाली हुन्छ। LiveStreaming मा वा पछि DVDs मार्फत यो हेर्नेहरूका लागि, ११ सेप्टेम्बर २००१ मा चौथो स्वर्गदूतले तेस्रोसँग सम्मिलित हुने समयको विषयमा तपाईंहरू तर्क गर्न चाहनुहुनेछ। यस बिन्दुमा, हामी त्यसबारे कुनै तर्क प्रस्तुत गरिरहेका छैनौँ, तर हामी त्यसलाई अस्वीकार पनि गरिरहेका छैनौँ: Twin Towers ढलेसँगै चौथो स्वर्गदूत तेस्रो स्वर्गदूतसँग सम्मिलित हुन्छ, र यहीँ तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश सामर्थ्यशाली बनाइन्छ।

तीनवटै स्वर्गदूतका सन्देशहरूमा यी विशेषताहरू छन्: तिनीहरू आइपुग्छन्, बुझिन्छन्, अनि त्यसपछि शक्तिसम्पन्न पारिन्छन्।

दुई ढोका बन्द गरिनुहरू र मन्दिर शुद्धीकरणहरू

१८४२ को जुन महिनामा एउटा ढोका बन्द हुन थाल्यो; यो प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशविरुद्ध आफ्ना ढोकाहरू बन्द गरेबाट चिन्हित भयो। यस इतिहासको आरम्भमा हामी एउटा ढोका बन्द हुँदै गरेको देख्छौँ, र यसै इतिहासको अन्त्यमा—दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहासको अन्त्यमा—ढोका फेरि बन्द हुन्छ: परमपवित्र स्थानतर्फको

ढोका, दस कुँवारीहरूको दृष्टान्तमा रहेको ढोका।

यी दुई ढोका बन्दहरू चिन्हित गर्नु महत्त्वपूर्ण छ, विशेषगरी यदि तपाईं दुई मन्दिर-शुद्धीकरणहरूसँग व्यवहार गर्न लाग्नुभएको छ भने। ख्रीष्ट पृथ्वीमा हुनुहुँदा उहाँले मन्दिरलाई दुई पटक शुद्ध पार्नुभयो, र सिस्टर ह्याइटले हामीलाई बताउनुहुन्छ कि, मिलेराइटहरूको समयमा जस्तै, संसारको अन्त्यमा पनि दुईवटा मन्दिर-शुद्धीकरण हुनेछन्। मिलेराइटहरूको समयमा भएका मन्दिर-शुद्धीकरणहरू जून १८४२ मा ढोका बन्द हुँदा—मन्दिरको पहिलो ढोका, अर्थात् प्रोटेस्टेन्टवाद—र दोस्रो मन्दिर-शुद्धीकरणमा, जब मिलेराइटहरूको मन्दिर-शुद्धीकरण समाप्त हुन्छ, चिन्हित गर्न सकिन्छ।

हामी विलम्बको समयलाई हेर्न जाँदैछौं। दोस्रो स्वर्गदूतको यस इतिहासमा, विलम्बको समय २२ मार्च, १८४४ मा आरम्भ हुन्छ, र यो दुई मन्दिर-शुद्धीकरणद्वारा सीमाङ्कित छ। यही नै दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश हो।

यो गिदोनको कथा पनि हो। गिदोनको कथामा दुईवटा शुद्धीकरणहरू थिए, जुन दुई मन्दिर-शुद्धीकरणहरू र दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशका प्रतीकहरूमध्ये एक हो।

अगमवाणीमा ढिलाइको समय र मध्यरातको पुकार

आउनुहोस्, Spiritual Gifts, खण्ड १, पृष्ठ १९५–१९६ बाट एउटा उद्धरणसहित हाम्रो अध्ययन आरम्भ गरौं। हामी ढिलाइको समयलाई मध्यरातको पुकारसँगको यसको सम्बन्ध बुझ्नका लागि हेरिरहेका छौं, किनकि हामी मध्यरातको पुकारको ज्योतिलाई अस्वीकार गर्न चाहँदैनौं; यदि हामी त्यसो गर्छौं भने, हामी तलको दुष्ट संसारतर्फ जाने बाटोबाट खस्छौं।

स्वर्गबाट शक्तिशाली स्वर्गदूतलाई सहायता गर्न स्वर्गदूतहरू पठाइए, र मैले जतातैबाट निस्केजस्तो लाग्ने स्वरहरू सुनें, “हे मेरा मानिसहरू हो, त्यसबाट बाहिर निस्क, ताकि तिमीहरू उसका पापहरूका सहभागी नहोओ, र तिमीहरूले उसका विपत्तिहरू नपाओ; किनकि उसका पापहरू स्वर्गतिरै पुगेका छन्, र परमेश्वरले उसका अधर्महरू सम्झनुभएको छ। यो सन्देश तेस्रो सन्देशको एक थपजस्तो देखिन्थ्यो,”—अब, उनले प्रकाश १८:४ उद्धृत गरिन्, “हे मेरा मानिसहरू हो, त्यसबाट बाहिर निस्क, . . . ।” अनि उनी भन्थिन्, “यो सन्देश तेस्रो [स्वर्गदूतको] सन्देशमा एक थपजस्तो देखिन्थ्यो र १८४४ मा मध्यरातको पुकार दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसँग जोडिएझैं यससँग जोडियो।”

दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश सन् १८४२ को जुन महिनामा आउँछ, र मध्यरातको पुकार सन् १८४४ को अगस्टमा त्यससँग जोडिन्छ। यस सन्देशमाथि—बाबेलबाट बाहिर निस्कने आह्वानमाथि—पवित्र आत्माको यो उण्डेलाइ नै त्यो इतिहास हो, जसलाई सिस्टर ह्याइटले सेप्टेम्बर ११, २००१ को इतिहास वर्णन गर्न प्रयोग गर्नुहुन्छ, जब तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश चौथो स्वर्गदूतद्वारा संयुक्त हुन्छ। चौथो स्वर्गदूत भनेको त्यही समय हो, जब प्रकाश १८ को सामर्थी स्वर्गदूत अवतरण गर्छ।

“यो सन्देश तेस्रो सन्देशमा थपिएको जस्तो देखिन्थ्यो र १८४४ मा मध्यरातको पुकार दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशसँग जोडिएझैं यससँग जोडिएको थियो। परमेश्वरको महिमा धैर्यवान्, प्रतीक्षारत सन्तहरूमाथि रह्यो,”—परमेश्वरको महिमा कस-माथि रह्यो? धैर्यवान्—के? प्रतीक्षारत। धैर्यवान्, प्रतीक्षारत सन्तहरू। ठीक छ? प्रतीक्षारत सन्तहरू; किनकि, हामी अहिले त्यस इतिहासमा छौं जहाँ भविष्यवाणी भन्छ, “धन्य हो त्यो, जो पर्खिन्छ, र १३३५ सम्म आइपुग्छ। दर्शन ढिलो लागे तापनि, त्यसको प्रतीक्षा गर।” पवित्र आत्माको उँडेलाइ प्राप्त गर्ने मानिसहरू ती प्रतीक्षारत सन्तहरू हुन्।

“परमेश्वरको महिमा धैर्यवान्, पर्खिरहेका सन्तहरूमा अवतरित भयो, र तिनीहरूले निडरतापूर्वक अन्तिम गम्भीर चेतावनी दिए, बाबेलको पतनको घोषणा गर्दै, र परमेश्वरका जनहरूलाई त्यसबाट बाहिर निस्कन आह्वान गर्दै; ताकि तिनीहरू त्यसको भयङ्कर विनाशबाट उम्कन सकून्।” — निःसन्देह, यो हाम्रो वर्तमान समयमै लागू हुन्छ; तर, हाम्रो वर्तमान समयमा भएका पर्खिरहेका सन्तहरू हामीले हेरिरहेका मिलेराइट इतिहासका पर्खिरहेका सन्तहरूद्वारा पूर्वचित्रित गरिएका छन्।

प्रतीक्षारत जनहरूमाथि खन्याइएको ज्योति सर्वत्र प्रवेश गर्‍यो, र मण्डलीहरूभित्र केही ज्योति भएका, जसले ती तीन सन्देशहरू सुनेर अस्वीकार गरेका थिएनन्, तिनीहरूले त्यो आह्वानको प्रत्युत्तर दिए, र पतित मण्डलीहरूलाई त्यागेर बाहिर निस्के।” — यही हो, “हे मेरा जनहो, त्यसबाट बाहिर निस्केर आओ!” यसले हाम्रो वर्तमान युगमा संयुक्त राज्य अमेरिकामा आइतवारको व्यवस्था लागू भएपछि बाबेलका मण्डलीहरूबाट बाहिर निस्कनेहरूका विषयमा बोलिरहेको छ। ती नै पतित मण्डलीहरू हुन्, बाबेलका मण्डलीहरू।

“यी सन्देशहरू दिइएदेखि धेरै जना उत्तरदायित्वको उमेरमा पुगेका थिए, र ज्योति उनीहरूमाथि चम्कियो, अनि उनीहरूलाई जीवन वा मृत्यु छान्ने विशेषाधिकार प्रदान गरिएको थियो।” — अब उनी यसो भनिरहेकी छिन् कि आज प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूमा त्यस्ता मानिसहरू छन्, जो २२ अक्टोबर, १८४४ पछि उत्तरदायित्वको उमेरमा पुगेका छन्; र, यो सत्य हो। आज प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूमा भएका मानिसहरू मिलराइट इतिहासमा तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देश आइपुगेको बेला जीवित थिएनन्। आफ्नो समयावधिमा प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूले गरेको अस्वीकारका लागि उनीहरू उत्तरदायी ठहरिँदैनन्, र यदि तपाईंले कहिल्यै ख्रीष्टको इतिहासले कसरी संसारको अन्त्यलाई दृष्टान्त दिन्छ भन्ने अध्ययन गर्नुहुन्छ भने, यो ध्यान दिनुपर्ने एक मुख्य बुँदा हो; किनकि, प्राविधिक तथा भविष्यवाणीगत अर्थमा, यरूशलेम AD34 मै नष्ट हुन सक्थ्यो, नष्ट हुनुपर्थ्यो।

दानियल ८ र दानियल ९ मा उल्लिखित २३०० वर्षमध्येकै यहूदीहरूका लागि ४९० वर्षको परीक्षात्मक समय अलग गरिएको थियो। ती ४९० वर्ष ईस्वी ३४ मा स्तिफनसलाई ढुंगाले हानेर मारिएको घटनासँग समाप्त भए। त्यस बिन्दुमा, भविष्यवाणीगत अर्थमा, यरूशलेम नष्ट हुनुपर्ने थियो, तर यो ७० सम्म नष्ट गरिएन। The Great Controversy मा सिस्टर ह्याइटले त्यस इतिहासबारे यही कुरा भन्नुहुन्छ। उहाँ भन्नुहुन्छ कि ३४ भन्दा अघि ख्रीष्ट र चेलाहरूको सन्देश नसुनेका बालबालिका तथा अन्य मानिसहरू थिए, र परमेश्वरले आफ्नो कृपामा यरूशलेमको विनाश हुनुअघि उनीहरूलाई त्यो सन्देशसँग आमनेसामने गराइने समय दिनुभयो। उहाँले, ख्रीष्टले गर्नुभएझैं, यरूशलेमको विनाशलाई संसारको अन्त्यको दृष्टान्तका रूपमा पहिचान गर्नुहुन्छ।

त्यो इतिहासले ठीक त्यसै इतिहासको पूर्वछाया दिन्छ जसको बारेमा उनी बोलिरहेकी छिन्। जब आइतबारको व्यवस्था संयुक्त राज्य अमेरिकामा आउँछ र सन्देश अन्ततः पतित मण्डलीहरूकहाँ पुग्छ, तब अहिले बाबेलमा रहेका परमेश्वरका सन्तानहरू उनीहरूका मण्डलीहरूले वा उनीहरूका पुरखाहरूले उन्नाइसौं शताब्दीमा गरेको अस्वीकारका निम्ति उत्तरदायी ठहरिनेछैनन्।

यी सन्देशहरू दिइएपछि धेरै जना उत्तरदायित्वको उमेरमा पुगेका थिए, र ज्योति तिनीहरूमाथि चम्कियो, अनि तिनीहरूलाई जीवन वा मृत्यु रोज्ने विशेषाधिकार प्रदान गरिएको थियो। कसैले जीवन रोजे, र आफ्नो प्रभुको प्रतीक्षामा रहने तथा उहाँका सबै आज्ञाहरू पालन गर्नेहरूको साथमा दृढतापूर्वक उभिए। तेस्रो सन्देशले आफ्नो कार्य गर्नुपर्ने थियो; सबैलाई त्यसकै आधारमा परीक्षित गरिनुपर्ने थियो, र बहुमूल्य जनहरूलाई धार्मिक समुदायहरूबाट बोलाएर बाहिर निकालिनुपर्ने थियो। एक प्रेरक शक्ति इमानदारहरूलाई अघि बढाउँछ, जबकि परमेश्वरको शक्तिको प्रकटीकरणले आफन्त र मित्रहरूलाई भय र संयममा राख्दछ, र तिनीहरू परमेश्वरका आत्माको कार्य आफूमा अनुभूत गर्नेहरूलाई रोक्न न त साहस गर्छन्, न त त्यसो गर्न तिनीहरूसँग शक्ति नै हुन्छ। अन्तिम आह्वान गरिब दासहरूसम्म पनि पुऱ्याइन्छ, र तिनीहरूमध्येका भक्तजनहरू, विनम्र अभिव्यक्तिहरूसहित, आफ्नो सुखद उद्धारको सम्भावनामा अत्यन्त आनन्दका गीतहरू उण्ड्याउँछन्, र तिनीहरूका मालिकहरूले तिनीहरूलाई रोक्न सक्दैनन्; किनकि एउटा भय र विस्मयले तिनीहरूलाई मौन राख्दछ। महान् चमत्कारहरू गरिन्छन्, बिरामीहरू निको पारिन्छन्, र चिन्हहरू तथा अचम्मका कामहरू विश्वासीहरूको पछि लाग्छन्। परमेश्वर यस कार्यमा हुनुहुन्छ, र प्रत्येक सन्त, परिणामको भय नगरी, आफ्नै अन्तःकरणको दृढ विश्वासअनुसार अघि बढ्छ, र परमेश्वरका सबै आज्ञाहरू पालन गर्नेहरूसित एकताबद्ध हुन्छ; अनि तिनीहरूले तेस्रो सन्देशलाई सामर्थ्यसाथ सर्वत्र घोषण गर्छन्। मैले देखें कि तेस्रो सन्देश मध्यरात्रिको पुकारभन्दा धेरै बढ्ता सामर्थ्य र शक्तिसहित समाप्त हुनेछ।

यी दुई अनुच्छेदहरूमा, उनले संसारको अन्त्यमा हुने आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी हाम्रो इतिहासलाई मध्यरातको पुकारको इतिहाससँग तुलना गरेको यो दोस्रो पटक हो। पहिलो पटक उनले भन्छिन् कि प्रकाश १८ का शक्तिशाली स्वर्गदूतले तेस्रो स्वर्गदूतसँग त्यसरी नै संयुक्त हुन्छन् जसरी मध्यरातको पुकार दोस्रो स्वर्गदूतसँग संयुक्त भएको थियो। यद्यपि उनले आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी संकटको इतिहासलाई सम्बोधन गरिरहेकी छन्, तैपनि उनले स्पष्ट रूपमा दोस्रो स्वर्गदूतको इतिहासलाई सन्दर्भबिन्दुको रूपमा प्रयोग गरिरहेकी छन्। यी समानान्तर इतिहासहरू हुन्।

परमेश्वरका सेवकहरू, माथिबाट प्राप्त सामर्थ्यले विभूषित, तिनीहरूका अनुहारहरू आलोकित भई, पवित्र समर्पणले दीप्तमान हुँदै, आफ्नो कार्य पूरा गर्दै अगाडि बढे, र स्वर्गबाट आएको सन्देश घोषणा गरे। जो प्राणहरू सबै धार्मिक समूहहरूभरि छरिएका थिए, तिनीहरूले त्यस बोलावटलाई प्रत्युत्तर दिए, र बहुमूल्य जनहरू विनाशको लागि ठहरिएका मण्डलीहरूबाट हतार-हतार निकालिए, जसरी सदोमको विनाश हुनुभन्दा अघि लूतलाई त्यहाँबाट हतार-हतार निकालिएको थियो।

बाबेलोनबाट बाहिर निस्कन गरिएको आह्वानको सन्दर्भमा—चाहे संसारको अन्त्यमा होस् वा दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा—लूत त्यस इतिहासको तथा सदोमको विनाशको एक प्रतीक हो।

यदि तपाईंले दानिएल ११ लाई सही रूपमा बुझ्नुहुन्छ भने, पद ४१ मा उत्तरको राजा शोभायुक्त देशमा प्रवेश गर्छ र धेरैजना परास्त हुन्छन्, तर “यी चाहिँ उसको हातबाट उम्कनेछन्, अर्थात् एदोम, मोआब, र अम्मोनका सन्तानहरूमध्ये प्रमुखहरू।” मोआब र अम्मोन लूतका दुई छोरीहरूका सन्तान हुन्। लूतको परिवारले आइतबारको व्यवस्थाको संकटको समयमा पोपसत्ताको हातबाट उम्कनेहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

सिस्टर ह्वाइटले यही प्रतीकवाद प्रयोग गर्नुहुन्छ। पतित चर्चहरूलाई लोटद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ, र बहुमूल्यजनहरूलाई विनाशका लागि ठहरिएका चर्चहरूबाट त्यसरी नै शीघ्र बाहिर निकालियो, जसरी लोटलाई सदोमको विनाश हुनुअघि त्यहाँबाट हतार-हतार बाहिर निकालिएको थियो। परमेश्वरका जनहरूलाई तिनीहरूमाथि प्रशस्त परिमाणमा ओर्लिएको उत्कृष्ट महिमाद्वारा सुसज्जित र बलियो पारियो, जसले तिनीहरूलाई परीक्षाको घडी सहन तयार पार्यो। जताततै धेरै स्वरहरू सुनिन्थे, यसो भन्दै, “यहाँ सन्तहरूको धैर्य छ; यहाँ तिनीहरू छन्, जसले परमेश्वरका आज्ञाहरू र येशूको विश्वास पालन गर्छन्।”

यद्यपि उनी संसारको अन्त्यमा बाबेलबाट बाहिर निस्कने आह्वानबारे कुरा गर्दैछिन्, तथापि त्यस आह्वानलाई वर्णन गर्न उनी मिलरवादी कालखण्डमा दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको इतिहास प्रयोग गर्छिन्। दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश बाबेलबाट बाहिर निस्कने आह्वान हो, र यस इतिहासले आइतबारको व्यवस्थासम्बन्धी सङ्कटको इतिहासको प्रतीकात्मक पूर्वरूप प्रस्तुत गर्छ।

यस इतिहासको वर्णन गर्न एलेन ह्वाइटले प्रयोग गर्नुभएको बाइबलीय सन्दर्भहरूमध्ये एक सदोम र गमोरा को कथा हो। हामी उत्पत्ति १९:१-११ बाट पढ्नेछौं, जुन लोतको कथाको एक अंश हो।

साँझ पर्न लाग्दा दुई स्वर्गदूतहरू सदोममा आए; र लूत सदोमको ढोकामा बसेका थिए। लूतले तिनीहरूलाई देखेर तिनीहरूलाई भेट्न उठे, र भुइँतिर अनुहार झुकाई दण्डवत् गरे। अनि उनले भने, हे मेरा प्रभुहरू, अब बिन्ती छ, तपाईंहरू आफ्ना सेवकको घरतिर फर्कनुहोस्, र आजको रात यहीं बिताउनुहोस्, र आफ्ना खुट्टा धुनुहोस्; त्यसपछि बिहानै उठेर आफ्नो बाटो लाग्नुहोस्। तर तिनीहरूले भने, होइन; हामी त सडकमा नै रात बिताउनेछौं। तर उनले तिनीहरूलाई अत्यन्तै आग्रह गरे; तब तिनीहरू उनीतिर फर्किए, र उनको घरमा पसे; अनि उनले तिनीहरूका निम्ति भोज तयार गरे, र अखमिरी रोटी पकाए, र तिनीहरूले खाए। तर तिनीहरू सुत्नुभन्दा अघि, सहरका मानिसहरू, अर्थात् सदोमका मानिसहरू, जवानदेखि वृद्धसम्म, चारैतिरका सबै मानिसहरूले घरलाई घेरे। अनि तिनीहरूले लूतलाई बोलाए, र उनलाई भने, आज राति तिमीकहाँ आएका ती मानिसहरू कहाँ छन्? तिनीहरूलाई बाहिर ल्याऊ, ताकि हामी तिनीहरूलाई जान्न सकौं। तब लूत ढोकाबाट बाहिर तिनीहरूकहाँ गए, र आफ्नो पछाडि ढोका बन्द गरे, अनि भने, हे दाज्यू-भाइहरू, बिन्ती छ, यस्तो दुष्टता नगर। हेर, मेरा दुई छोरीहरू छन्, जसले कुनै पुरुषलाई चिनेका छैनन्; बिन्ती छ, म तिनीहरूलाई तिमीहरूकहाँ बाहिर ल्याउँछु, र तिमीहरूका

नजरमा जे असल लाग्छ त्यही तिनीहरूमाथि गर; तर यी मानिसहरूलाई मात्र केही नगर, किनकि यही कारणले तिनीहरू मेरो छानाको छायाँमुनि आएका हुन्। तर तिनीहरूले भने, पछाडि हट्। अनि तिनीहरूले फेरि भने, यो एक जना परदेशी भएर बस्न आएको मानिस, अब न्यायी बन्न खोज्छ! अब हामी तेरोसित तिनीहरूसित भन्दा अझ खराब व्यवहार गर्नेछौं। अनि तिनीहरूले त्यस मानिस, अर्थात् लूतमाथि, अत्यन्तै जोर दिए, र ढोका फोर्न नजिक आए। तर ती मानिसहरूले आफ्नो हात पसारी, लूतलाई आफूतिर घरभित्र ताने, र ढोका बन्द गरे। अनि तिनीहरूले घरको ढोकामा भएका मानिसहरूलाई, सानादेखि ठूला सबैलाई, अन्धोपनले प्रहार गरे; यसरी कि तिनीहरू ढोका भेट्टाउन खोज्दा-खोज्दै थाकेर लखतरान भए।

क्रमिक परीक्षा र ढिलाइको समय

बहिनी व्हाइटले ख्रीष्टको समयमा र मिलेराइटहरूको समयमा क्रमशः अघि बढ्ने जाँचको प्रक्रियाबारे बोल्नुहुन्छ, जसले हाम्रो निम्ति पनि क्रमशः अघि बढ्ने जाँचको प्रक्रियालाई चित्रित गर्दछ। Early Writings, page 259 मा उहाँ यसो भन्नुहुन्छ:

“जसले यूहन्ना बप्तिस्मादाताको सन्देश ग्रहण गर्न चाहेनन्, तिनीहरू येशूका शिक्षाबाट कुनै लाभ पाउन सकेनन्; न त माथिको पवित्रस्थानमा ख्रीष्टको सेवकाइबाट नै तिनीहरू लाभान्वित हुन सके।” त्यसपछि उनी भन्छिन्, “जसले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देश ग्रहण गरेनन्, तिनीहरू दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशबाट लाभान्वित हुन सकेनन्; न त तिनीहरू मध्यरातको पुकारबाट नै लाभान्वित हुन सके।”

Early Writings, 259 को उक्त अंशमा, जब ख्रीष्टको समयमा ढोका बन्द गरिन्छ, यहूदीहरू पूर्ण अन्धकार र अन्धोपनमा हुन्छन्।

दोस्रो स्वर्गदूतको मिलेराइट इतिहास लूतको इतिहास हो। दुई स्वर्गदूत सहरमा आउँछन् (जून १८४२), दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश आइपुग्छ, र लूतले तिनीहरूलाई रातभरि बस्न लगाउँछ (तारिइरहने समय)। एक न्याय हुन्छ, अनि त्यसपछि एउटा ढोका बन्द हुन्छ (अक्टोबर २२, १८४४)।

यसलाई समेट्नु अघि, हामी अर्को एउटा बाइबलीय इतिहासतर्फ हेर्नेछौं, जहाँ एउटा ढिलाइको समय मिलेराइट इतिहाससँग समानान्तर रूपमा मेल खान्छ।

मोशा, पवित्रस्थान, र विलम्बको समय

अर्को इतिहास मूसाले पवित्रस्थानको निर्माण र व्यवस्थासम्बन्धी निर्देशनहरू प्राप्त गरेको हो।

सातौँ दिनमा, जो विश्रामदिन थियो, मोशालाई बादलभित्र माथि बोलाइयो। समस्त इस्राएलको दृष्टिमा त्यो बाक्लो बादल खुल्यो, र परमप्रभुको महिमा भस्म पार्ने आगोजस्तै प्रकट भयो। “अनि मोशा बादलको बीचमा पसे, र पर्वतमा उक्लेर गए; अनि मोशा पर्वतमा चालीस दिन र चालीस रात रहे।” Patriarchs and Prophets, 313, 314.

पर्वतमा चालीस दिनको बसाइमा तयारीका छ दिनहरू समावेश थिएनन्।

यस इतिहासको अवधिमा, मोशाले मन्दिर निर्माणसम्बन्धी निर्देशनहरू ग्रहण गर्न ४६ दिन बिताए; यो १७९८ देखि १८४४ सम्मका ती ४६ वर्षहरूसँग समानान्तर छ, जब प्रभुले मिलेराइट मन्दिर खडा गर्नुभयो; साथै यूहन्ना २:२० मा उल्लेख गरिएको हेरोदद्वारा मन्दिरको पुनर्निर्माणमा लागेको ४६ वर्षहरूसँग, र मानव मन्दिरका ४६ गुणसूत्रहरूसँग पनि। ती छ दिनहरूको अवधिमा, यहोशू मोशासँग थिए, र तिनीहरू दुवैले मन्ना खाए र पर्वतबाट तल झर्ने खोल्साबाट पानी पिए। यहोशू मोशासँग बादलभित्र प्रवेश गरेनन्, तर मोशाको फिर्तीको प्रतीक्षामा दैनिक खान्दै र पिउँदै बाहिरै रहे, जबकि मोशाले ती चालीस दिन उपवास बसे।

पहाडमा रहँदा मोशाले एउटा पवित्रस्थान निर्माण गर्नका लागि निर्देशन प्राप्त गरे, जसमा ईश्वरीय उपस्थिति विशेष रूपमा प्रकट हुनेथियो। “तिनीहरूले मेरो निम्ति एक पवित्रस्थान बनाऊन्; ताकि म तिनीहरूका बीचमा वास गरूँ” (प्रस्थान 25:8), यही परमेश्वरको आज्ञा थियो।

यहीँ हामी पवित्रस्थानको निर्माणसँग सम्बन्धित ४६ संख्या भेट्छौं।

हामी प्रस्थानको पुस्तकबाट पढ्नेछौं र यस कथामा रहेको ढिलाइको समयलाई ध्यान दिनेछौं, किनकि यसले ख्रीष्टको समयमा, मिलेराइटहरूको समयमा, र संसारको अन्त्यमा हुने ढिलाइको समयलाई पूर्वसूचित गर्दछ। ढिलाइको समयले यस्तो परिस्थिति उत्पन्न गर्दछ जसले मध्यरात्रिको पुकार घोषणा गरिन र दुई वर्गका आराधकहरू उत्पन्न हुन दिन्छ। ढिलाइको समयविना, त्यो इतिहासका गतिशील तत्त्वहरू प्रभुले मध्यरात्रिको पुकारमा पूरा गर्न चाहनुभएको कार्यका लागि स्थापित हुने थिएनन्। हामीले ढिलाइको समयले के प्रतिनिधित्व गर्दछ भन्ने कुरा बुझ्नुपर्छ।

अनि उहाँले मोशालाई भन्नुभयो, “तिमी, हारून, नादाब, अबीहू, र इस्राएलका सत्तरीजना एल्डरहरू परमप्रभुकाहाँ माथि आओ; अनि टाढैबाट आराधना गर। . . .” अनि मोशाले रगतको आधा भाग लिएर कचौराहरूमा राखे; र रगतको आधा भाग उनले वेदीमाथि छर्के। अनि उनले करारको पुस्तक लिएर मानिसहरूका सुनाइमा पढे; अनि तिनीहरूले भने, “परमप्रभुले भन्नुभएका सबै कुरा हामी गर्नेछौं, र आज्ञाकारी हुनेछौं।” अनि मोशाले रगत लिएर मानिसहरूमाथि छर्के, र भने, “हेर, यो करारको रगत हो, जुन परमप्रभुले यी सबै वचनहरूको सम्बन्धमा तिमीहरूसित बाँध्नुभएको छ।” प्रस्थान २४:१, ६-८।

यी ४६-दिने अवधि, यो प्रतीक्षाको समय, त्यही समय हो जब प्रभु एक जनसमूहसँग करारमा प्रवेश गर्दै हुनुहुन्छ।

के यस इतिहासमा प्रभुले मिलेराइटहरूसँग करारमा प्रवेश गर्नुभयो? हो।

के उहाँले ख्रीष्टको समयमा पेन्तेकोस्तको दिनमा ख्रीष्टियन मण्डलीसँग करार बाँध्नुभयो? हो।

यसरी, यो विलम्बको समय भनेको प्रभुले एक जातिसित करारमा प्रवेश गर्नुहुने मार्गचिन्हहरूमध्ये एक हो।

अनि परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, “तिमी पर्वतमा मेरो सामु उक्लेर आऊ, र त्यहाँ बस; अनि म तिमीलाई ढुङ्गाका पट्टिहरू, र व्यवस्था, र आज्ञाहरू, जो मैले लेखेको छु, दिनेछु, ताकि तिमीले तिनीहरूलाई सिकाउन सकोस्।” तब मोशा उठे, र उनका सेवक यहाँसम्म पनि; अनि मोशा परमेश्वरको पर्वतमा उक्लेर गए। अनि उनले अग्रजहरूलाई भने, “हामी तिमीहरूकाहाँ फेरि नआउज्जेल यहाँ हाम्रो निम्ति पर्खेर बस; अनि हेर, हारून र हूर तिमीहरूसँग छन्; यदि कसैको कुनै मुद्दा वा कामकाज छ भने, ऊ तिनीहरूकाहाँ जाओस्।” अनि मोशा पर्वतमा उक्लेर गए, र बादलले पर्वतलाई ढाक्यो। अनि परमप्रभुको महिमा सीनै पर्वतमाथि विराजमान भयो, र बादलले त्यसलाई छ दिनसम्म ढाकिरह्यो; अनि सातौँ दिन उहाँले बादलको बीचबाट मोशालाई बोलाउनुभयो। अनि इस्राएलका सन्तानहरूको दृष्टिमा पर्वतको टुप्पोमा परमप्रभुको महिमाको दृश्य भस्म पार्ने आगोजस्तै थियो। अनि मोशा बादलको बीचमा प्रवेश गरेर पर्वतमा उक्लेर गए; र मोशा पर्वतमा चालीस दिन र चालीस रात रहे। प्रस्थान 24:12-18.

मोशाको इतिहासमा हामी एक प्रतीक्षाको समय देख्छौं। यस समयमा ती दुई पटकाले करारलाई प्रतीक गर्छन्, र प्रभु करारमा प्रवेश गर्दै हुनुहुन्छ तथा मन्दिर निर्माणको विषयमा मोशालाई निर्देशन दिँदै हुनुहुन्छ।

१७९८ देखि १८४४ सम्म, ती ४६ वर्षहरूमा, प्रभुले आधुनिक इस्राएलसँग करारमा प्रवेश गर्न सक्नु भन्ने मिलेराइट मन्दिर उठाइरहनुभएको थियो।

हामीले भर्खरै मोशा र सत्तरी ज्येष्ठहरूको प्रतीक्षा-अवधिबारे पढेको कालखण्डलाई बाइबलीय इतिहासमा पेन्तेकोस्त भनिन्छ—निस्तार-चाडको पचास दिनपछि। प्रभुले इस्राएललाई पेन्तेकोस्तलाई सदासर्वदा स्मरण गर्न आदेश दिनुभयो। नयाँ नियममा, प्रारम्भिक ख्रीष्टियन मण्डलीको एउटा केन्द्रीय विषय पेन्तेकोस्त हो, जसले यही इतिहासको स्मरण गराउँछ। हामी ख्रीष्टको समयमा भएको पेन्तेकोस्तमा, मिलेराइटहरूको इतिहासमा, र संसारको अन्त्यमा पनि

यी उही तत्त्वहरू दोहोरिनेछन् भन्ने पाउँछौं।

नयाँ नियममा पेन्टेकोस्ट र प्रतीक्षाको समय

आउनुहोस्, एम्माउस जाने बाटोको कथाको सन्दर्भमा लूका 24:44-52 बाट पिन्तेकुस्तलाई हेरौं।

लूकमा यसअघि, येशूसँग हिँडिरहेका ती दुई चेलाहरूले उहाँलाई तिनीहरूसँग बसिरहनुहोस् भनी आग्रह गर्छन्। बाइबलले 'tarry' भन्ने शब्द प्रयोग गर्छ। त्यहाँ एउटा बसिरहने समय चिन्हित गरिएको छ, तर हामी यही इतिहासमा एउटा भिन्न बसिरहने समयलाई चिन्हित गर्न चाहन्छौं।

अनि उहाँ [येशू] ले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “मैले तिमीहरूसित हुँदा तिमीहरूलाई भनेका वचनहरू यी नै हुन्—मेरो विषयमा मोशाको व्यवस्थामा, अगमवक्ताहरूमा, र भजनसंग्रहमा लेखिएका सबै कुराहरू पूरा हुनैपर्छ।” तब उहाँले तिनीहरूको समझ खोलिदिनुभयो, ताकि तिनीहरूले धर्मशास्त्र बुझ्नु। अनि उहाँले तिनीहरूलाई भन्नुभयो, “यसरी लेखिएको छ, र यसरी नै ख्रीष्टले दुःख भोग्नु, र तेस्रो दिनमा मरेकाहरूबाट पुनर्जीवित हुनु आवश्यक थियो; अनि उहाँकै नाउँमा पश्चात्ताप र पापहरूको क्षमाको प्रचार यरूशलेमबाट आरम्भ गरी सबै जातिहरूका बीचमा गरिनुपर्छ। अनि तिमीहरू यी कुराहरूका साक्षीहरू हो। अनि, हेर, म मेरा पिताको प्रतिज्ञा तिमीहरूमाथि पठाउँछु; तर माथिबाट सामर्थ्यले युक्त नभएसम्म तिमीहरू यरूशलेम सहरमा बसिरहो।”

शक्ति प्राप्त गर्न यरूशलेममा पर्खिरहनुपर्ने आज्ञाद्वारा त्यो पर्खाइको समय चिह्नित गरिएको छ। यहीँ मिलेराइटहरूका लागि सन्देशको सामर्थ्यप्रदान सम्पन्न हुन्छ।

ढिलाइ गर्नु भनेको पर्खनु हो। “धन्य हो त्यो, जसले पर्खिरहन्छ।” केका लागि? सामर्थ्यप्रदानका लागि।

मध्यरातको पुकारको सशक्तीकरणलाई तपाईंले सही रूपमा बुझ्न सक्नुहुन्न, यदि तपाईंले त्यो ढिलाइको समयलाई नबुझ्नुहुने हो भने, जहाँ उनीहरूलाई त्यस शक्तिको लागि प्रतीक्षा गर्न आज्ञा गरिएको छ। यो त्यस कथाको एक अङ्ग हो। तपाईंको पछाडि स्थापित गरिएको ज्योति निरन्तर चम्किरहोस् भन्ने हो भने, तपाईंले सम्पूर्ण इतिहास बुझ्नु पर्छ।

तपाईंले यो कहाँ जाँदैछ भन्ने कुरा अझै नदेख्नुभएको हुन सक्छ, तर भोली यो स्पष्ट हुनेछ।

तीन भविष्यवाणीहरू र विलम्बको समय

तीन अगमवाणीहरूले मिलेराइटहरूलाई यस्तो गलत धारणा तर्फ डोर्‍याए, जसले गर्दा ढिलाइको समय र पहिलो निराशा उत्पन्न भयो। यी अगमवाणीहरू उही तीन हुन्, जसका लागि विलियम मिलरले आफूलाई आरम्भबिन्दु प्रदान गरिएको थियो भनेका थिए: 1335, 2520, र 2300 दिन।

यदि तपाईंले बुझ्नुहुन्छ कि ढिलाइको समय मध्यरात्रिको पुकारको एक विशिष्ट अवयव हो, भने तपाईंले सोध्नुपर्छ कि ढिलाइको समय केबाट उत्पन्न भयो। यो यिनै तीन समयसम्बन्धी भविष्यवाणीहरूबाट उत्पन्न भएको थियो: 1335, 2520, र 2300।

यदि तपाईं 2520 र 1335 को भविष्यवाणीलाई अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईं मध्यरातको पुकारलाई इन्कार गर्दै हुनुहुन्छ र तलको दुष्ट संसारतर्फ जाने बाटोबाट खस्नुहुन्छ।

यही तर्फ हामी यी सबै कुरासँग अघि बढिरहेका छौं।

तिनीहरू पर्खिरहन्छन्, किनकि तिनीहरूले माथिबाट आउने शक्तिको प्रतीक्षा गर्नुपर्ने हुन्छ, र मिलेराइट इतिहासमा त्यो शक्ति मध्यरातको पुकार थियो।

तर तिमीहरू माथिबाट शक्ति नपाउञ्जेल यरूशलेम नगरमै पर्खिरहो। अनि उहाँले तिनीहरूलाई बेथानीसम्म बाहिर लैजानुभयो, र आफ्ना हातहरू उठाई तिनीहरूलाई आशिष् दिनुभयो। अनि यस्तो भयो, जब उहाँले

तिनीहरूलाई आशिष् दिइरहनुभएको थियो, उहाँ तिनीहरूबाट अलग हुनुभयो, र स्वर्गतर्फ उठाइए। अनि तिनीहरूले उहाँको आराधना गरे, र ठूलो आनन्दसहित यरूशलेममा फर्किए। लूका 24:44-52।

बेथानी यरूशलेमको एक उपनगर हो, सहरबाट करिब डेढ माइल बाहिर अवस्थित। येशूको समयमा मानिसहरू सबै ठाउँ पैदल हिँड्ने भएकाले यो उल्लेखनीय दूरी थियो।

बेथानीको अर्थ 'गरीबहरूको घर' हो।

येशूलाई रहन सबैभन्दा मन पर्ने स्थान बेथानी थियो, जहाँ लाजरस, मरियम, र मार्था बस्दथे।

यो ध्यान दिन योग्य छ कि बहिनी ह्याइटले मध्यरात्रिको पुकारको वर्णन गर्न प्रयोग गर्नुभएको इतिहास विजयपूर्ण प्रवेशकै हो।

येशू विजयी प्रवेशका लागि यरूशलेममा प्रवेश गर्नु अघि, उहाँ गरिबहरूको घर बेथानियामा केही समय रहनुभयो। जसरी मध्यरात्रिको पुकारभन्दा अघि एक प्रतीक्षाको समय हुन्छ, त्यसरी नै विजयी प्रवेशभन्दा अघि पनि एक प्रतीक्षाको समय हुन्छ। ती समानान्तर इतिहासहरू हुन्, तर हामी अझै लूका 24:44-52 सँग सम्बन्धित छौं र यरूशलेममा प्रतीक्षा गर्दै र ठहरिइरहेका छौं।

अर्ली राइटिङ्स, पृष्ठ २४७ मा, मिलेराइट इतिहासको विषयमा बोल्दै, सिस्टर ह्याइट यसो भन्नुहुन्छ:

निराश भएकाहरूले धर्मशास्त्रहरूबाट देखे कि तिनीहरू ढिलाइको समयमा थिए, र दर्शनको परिपूर्ति धैर्यपूर्वक प्रतीक्षा गर्न तिनीहरूले अवश्य पर्खनुपर्थ्यो। जस प्रमाणले तिनीहरूलाई 1843 मा आफ्ना प्रभुको प्रतीक्षा गर्न प्रेरित गरेको थियो, त्यही प्रमाणले तिनीहरूलाई 1844 मा उहाँको आशा गर्न लगायो।

मध्यरात्रिको पुकारको समयमा, मिलरवादीहरूको लागि पवित्रशास्त्रको समझ खोलियो।

“पहिलो निराशा” का निराश भएकाहरूले धर्मशास्त्रहरूबाट आफूहरू ढिलाइको समयमा छन् भन्ने कुरा देखे, र प्रभुको आगमन 1843 मा हुनेछ भनी भविष्यवाणी गर्न उनीहरूलाई प्रेरित गरेको त्यही प्रमाणले अब 1844 लाई प्रमाणित गर्‍यो।

प्रभुले तिनीहरूका लागि के गर्नुभएको थियो? उहाँले तिनीहरूको समझ खोलेदिनुभयो। यो चेलाहरूको इतिहाससँग समानान्तर इतिहास हो।

याकूबको ढिलो बसाइको समय र करार

याकूबको कथामा एक प्रतिक्षाको समय छ। यस प्रतिक्षाको समयले धेरै भविष्यवाणीसम्बन्धी सत्यहरूलाई उजागर गर्छ, यद्यपि हामी तीमध्ये केहीलाई मात्र स्पर्श गर्नेछौं।

उत्पत्ति २८, पद १० देखि आरम्भ गरेर, याकूबको कथाले संसारको अन्त्यलाई पूर्वछायाँ दिन्छ भनी देखाउँछ। याकूबका छोराहरूले संसारको अन्त्यमा हुने १,४४,००० जनालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

याकूबका चार जना स्त्रीहरूबाट छोराहरू थिए—दुई पत्नीहरू, राहेल र लेआ, अनि दुई उपपत्नीहरू। आफ्ना पत्नीहरूका लागि उनले श्रम गर्नुपर्थ्यो: लेआका लागि 2520 दिन र राहेलका लागि 2520 दिन। याकूबको कथामा हामी यी दुवै 2520 देख्छौं, जसले उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

याकूब मिलेराइट इतिहास तथा १,४४,००० जनको एक प्रतीक हो। उसको कथा संसारको अन्त्यमा हाम्रो लागि प्रकाश प्रदान गर्ने हुनुपर्छ।

याकूब बेशेबाबाट निस्केर हारानतिर लागे। उनी एक स्थानमा आइपुगे, र सूर्य अस्ताइसकेको हुनाले त्यहीँ रातभरि बसे; अनि उनले त्यस स्थानका ढुङ्गाहरूमध्ये केही लिएर आफ्ना सिरानी बनाए, र त्यहीँ सुत्नलाई पल्टिए। तब उनले एउटा सपना देखे; र हेर, पृथ्वीमा एउटा भन्दा ठुलो राखिएको थियो, र त्यसको टुप्पो स्वर्गसम्म पुगेको थियो; र हेर, परमेश्वरका दूतहरू त्यसमा उक्लँदै र ओर्लँदै थिए। अनि हेर, परमप्रभु त्यसको माथि उभिनुभएको थियो, र उहाँले भन्नुभयो, म तिम्रा पिता अब्राहामका परमप्रभु परमेश्वर, र इसहाकका परमेश्वर हुँ; जुन भूमिमा तँ सुतेको छस्, त्यो म तँलाई र तेरो सन्तानलाई दिनेछु। अनि तेरो सन्तान पृथ्वीको धूलोजस्तै हुनेछ, र तँ पश्चिमतिर, पूर्वतिर, उत्तरतिर, र दक्षिणतिर फैलिनेछस्; र तँद्वारा तथा तेरो सन्तानद्वारा पृथ्वीका सबै कुलहरू आशिषित हुनेछन्। अनि हेर, म तँसँग छु, र तँ जहाँ-जहाँ जान्छस् त्यहाँ-तहाँ म तेरो रक्षा गर्नेछु, र फेरि तँलाई यस भूमिमा ल्याउनेछु; किनकि मैले तँलाई जे भनेको छु, त्यो पूरा नगरेसम्म म तँलाई छोड्नेछैनँ। उत्पत्ति २८:१०-१५।

प्रभु याकूबसँग करारमा प्रवेश गर्दै हुनुहुन्छ। जब प्रभु मोशा र इस्राएलसँग करारमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, त्यहाँ एक प्रतीक्षा-काल हुन्छ; जब उहाँ याकूबसँग करारमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, त्यहाँ एक प्रतीक्षा-काल हुन्छ; जब उहाँ मिलेराइट इतिहासमा आधुनिक इस्राएलसँग करारमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, त्यहाँ एक प्रतीक्षा-काल हुन्छ; र जब उहाँ पेन्टेकोस्टमा ख्रीष्टीय मण्डलीसँग करारमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, त्यहाँ एक प्रतीक्षा-काल हुन्छ।

यस कथामा, पर्खाइको अवधिमा, प्रभुले आफ्ना जनहरूका समझलाई आफ्नै वचनप्रति खोलिदिनुहुन्छ, जसको प्रतीक स्वर्गदूतहरू उक्लँदै र ओर्लँदै गरेको सिँढी हो—परमेश्वर र मानिसबीचको सञ्चारको प्रतीक।

तब याकूब आफ्नो निद्राबाट ब्यँझियो, र उसले भन्यो, निश्चय नै परमप्रभु यस ठाउँमा हुनुहुँदोरहेछ; तर मैले त्यो थाहा पाइँनँ। अनि ऊ भयभीत भयो, र भन्यो, यो ठाउँ कति भयावह रहेछ! यो त परमेश्वरको भवन बाहेक अरू केही होइन, र यही स्वर्गको ढोका हो। उत्पत्ति २८:१६-१७।

मध्यरातको पुकारमा, मिलेरावादी कन्याहरू जागिरहेका छन् र परमेश्वरको घर बन्दैछन्। उहाँ तिनीहरूसँग करारमा प्रवेश गर्नुहुन्छ, तिनीहरूलाई आधुनिक इस्राएल बनाउँदै।

तब याकूब बिहान सबेरै उठे, र उनले आफ्नो सिरानीका लागि राखेको ढुङ्गा लिए, र त्यसलाई एउटा स्तम्भको रूपमा ठड्याए, अनि त्यसको टुप्पोमा तेल खन्याए। अनि उनले त्यस स्थानको नाम बेतेल राखे; तर पहिले त्यस शहरको नाम लूज थियो। उत्पत्ति २८:१८-१९।

“लूज” परिवर्तन गरिन्छ। १७९८ मा मिलेराइटहरू परमेश्वरका प्रजा थिएनन्। मिलेराइटहरूको इतिहास भनेको उहाँले तिनीहरूसँग करारमा प्रवेश गर्नुहुन्छ र तिनीहरूलाई आफ्नो प्रजा बनाउनुहुन्छ, “लूज” बाट “बेथेल” मा परिवर्तन गर्नुहुन्छ भन्ने इतिहास हो।

तब याकूबले यस्तो भन्दै एउटा भाकल गरे, “यदि परमेश्वर मसँग हुनुभयो, र म जाने यस मार्गमा मलाई जोगाउनुभयो, र खानलाई रोटी तथा लगाउनलाई वस्त्र दिनुभयो, यसरी कि म शान्तिसाथ मेरो पिताको घरमा फेरि फर्की आऊँ; तब परमप्रभु मेरा परमेश्वर हुनुहुनेछ; र यो ढुङ्गा, जसलाई मैले स्तम्भको रूपमा खडा गरेको छु, परमेश्वरको घर हुनेछ; अनि तपाईंले मलाई जे केही दिनुहुनेछ, त्यस सबको दशांश म अवश्य तपाईंलाई दिनेछु।” उत्पत्ति २८:२०-२२।

याकूबको भाकल करारमा प्रवेश गर्नु हो। उनले परमेश्वरसँग उनलाई बाटोमा—पुरानो मार्गहरूमा—राखिदिनुहोस् र खानका लागि रोटी दिनुहोस् भनी माग गर्छन्। मिलेराइटहरूले आफ्नै रोटी खानु छ र प्रोटेस्टेन्ट मूर्खतामा फर्कनु हुँदैन।

यदि हामी परमेश्वरले हामीलाई दिनुहुने रोटी खान निरन्तर रह्यौं भने, उहाँले हामीसँगको आफ्नो करार कायम राख्नुहुनेछ। याकूबको भाकलमा उल्लिखित रोटी र वस्त्रले सन् १८४३ को चार्टमा रहेका सत्यहरूलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछन्, जसलाई एलन ह्वाइटले युगहरूको चट्टान—प्राचीन मार्गहरू र रोटी—भनेकी छन्।

“याकूबले रातको दर्शनमा देखेको सीढी—जसको आधार पृथ्वीमाथि अडिएको थियो र जसको सर्वोच्च पाइला अति उच्च स्वर्गसम्म पुगेको थियो; सीढीमाथि स्वर्ग परमेश्वर, र उहाँको महिमा प्रत्येक पाइलामाथि चम्किरहेको; र उज्ज्वल तेजले दिप्त त्यस सीढीमा स्वर्गदूतहरू उक्लिरहेका र ओर्लिरहेका—यस संसार र स्वर्गीय स्थानहरूबीच निरन्तर कायम रहने सञ्चारको प्रतीक हो। परमेश्वरले मानवजातिसँगको निरन्तर सम्बन्धद्वारा स्वर्गीय स्वर्गदूतहरूको माध्यमबाट आफ्नो इच्छा पूरा गर्नुहुन्छ। यस सीढीले यस पृथ्वीका बासिन्दाहरूसँग सञ्चारको प्रत्यक्ष र महत्त्वपूर्ण मार्ग प्रकट गर्दछ। त्यो सीढीले याकूबलाई संसारका उद्धारकर्ताको प्रतिनिधित्व गऱ्यो, जसले पृथ्वी र स्वर्गलाई एकसाथ बाँध्नुहुन्छ। जसले सत्यको प्रमाण र ज्योति देखेको छ र सत्यलाई स्वीकार गर्दै येशू ख्रीष्टमाथिको आफ्नो विश्वासको घोषणा गर्दछ, ऊ शब्दको उच्चतम अर्थमा एक मिसनरी हो। ऊ स्वर्गीय निधिहरूको ग्रहणकर्ता हो, र तिनलाई अरूमा बाँड्नु, आफूले प्राप्त गरेको कुरा फैलाउनु, उसको कर्तव्य हो।”
Fundamentals of Christian Education, 270.

जब उहाँले तिनहरूको समझ प्रतीक्षाको समयमा खोलिदिनुहुन्छ, तब उहाँले सिँढीमाथि स्वर्गदूतहरूलाई माथि र तल पठाएर त्यसो गर्नुहुन्छ।

यदि तपाईंले सत्य प्राप्त गर्नुभएको छ भने, त्यसलाई बाँड्ने जिम्मेवारी तपाईंमाथि छ। यदि तपाईंले आफ्नो जिम्मेवारी पूरा गर्नुहुन्छ भने, तपाईं नै सिँढी—सम्प्रेषणको माध्यम—बन्नुहुन्छ। हामी त्यसै माध्यम हुनका लागि बोलाइएका छौं।

“त्यो सिँढीले ख्रीष्टलाई प्रतिनिधित्व गर्थ्यो; उहाँ स्वर्ग र पृथ्वीबीचको सञ्चारको माध्यम हुनुहुन्छ, र स्वर्गदूतहरू पतित मानवजातिसँग निरन्तर सम्पर्कमा आउँदै—जाँदै गर्छन्। नथानएललाई ख्रीष्टले भन्नुभएका वचनहरू सिँढीको प्रतीकसँग मेल खाथे, जब उहाँले भन्नुभयो, ‘साँच्चै, साँच्चै, म तिमीहरूलाई भन्दछु, अबउपान्त तिमीहरूले स्वर्ग खुला भएको, र परमेश्वरका स्वर्गदूतहरू मानिसको पुत्रमाथि उक्लँदै र ओर्लँदै गरेको देखेछौ।’ यहाँ मुक्तिदाताले आफूलाई त्यही रहस्यमय सिँढीसँग अभिज्ञात गर्नुहुन्छ, जसले स्वर्ग र पृथ्वीबीच सञ्चार सम्भव बनाउँछ।”
Review and Herald, November 11, 1890.

याकूबसँग एक प्रतीक्षाको समय छ; ऊ प्रतीक्षा गर्छ र सिँढीको सपना देख्छ, जसले प्रतीक्षाको समयमा प्रभुले आफ्ना जनहरूका निम्ति आफ्ना वचनको समझ खोलिदिनुहुन्छ भन्ने कुरालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। यस इतिहासमा, प्रभु आफ्ना जनहरूसित करारमा प्रवेश गर्दै हुनुहुन्छ, उनीहरूलाई लूजबाट निकालेर बेथेल—परमेश्वरको घर—बनाउँदै हुनुहुन्छ।

ख्रीष्ट हुनुहुने, भन्याडमा उक्लँदै र ओर्लँदै गरेका स्वर्गदूतहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको सञ्चारको माध्यम जकरियाहमा पनि प्रतिनिधित्व गरिएको छ। सिस्टर ह्वाइटले यस विषयमा Review and Herald, July 20, 1897 मा टिप्पणी गर्नुहुन्छ, यद्यपि उहाँले फरक प्रतीक प्रयोग गर्नुहुन्छ।

“सारा पृथ्वीका प्रभुका सामु उभिएका अभिषिक्तहरूलाई, एक समय शैतानलाई आवरण गर्ने करूबको रूपमा दिइएको स्थान प्राप्त भएको छ। उहाँको सिंहासनलाई वरिपरि घेरेर रहने पवित्र प्राणीहरूद्वारा।”

“पवित्र प्राणीहरू” को हुन्? स्वर्गदूतहरू। “उहाँको सिंहासन वरिपरि रहेका पवित्र प्राणीहरूद्वारा प्रभुले पृथ्वीका बासिन्दाहरूसित निरन्तर सञ्चार कायम राख्नुहुन्छ।” त्यो नै सिँढी हो। केवल, यहाँ सिस्टर ह्वाइटले सिँढीलाई प्रतीकको रूपमा प्रयोग गर्न लाग्नुभएको छैन।

सुनौलो तेलले त्यो अनुग्रहलाई जनाउँछ, जसद्वारा परमेश्वरले विश्वासीहरूको दीपकहरूलाई निरन्तर आपूर्ति गरिराख्नुहुन्छ, ताकि ती झिम्केर निभून्। यदि परमेश्वरका आत्माका सन्देशहरूमा स्वर्गबाट यो पवित्र तेल खन्याइएको नहुँदो हो त, दुष्टताका शक्तिहरूले मानिसहरूमाथि पूर्ण नियन्त्रण जमाउने थिए।

जब हामीले परमेश्वरले हामीकहाँ पठाउनुभएको सन्देशलाई ग्रहण गर्दैनौं, तब परमेश्वर अपमानित हुनुहुन्छ। यसरी हामी त्यो सुनौलो तेल अस्वीकार गर्छौं, जुन उहाँले अन्धकारमा रहेका मानिसहरूलाई प्रदान गरिनका लागि हाम्रा प्राणहरूमा खन्याउन चाहनुहुन्छ। जब यो पुकार आउँछ, “हेर, दुलहा आउँदैछ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क,”

तब जसले पवित्र तेल ग्रहण गरेका छैनन्, जसले आफ्नो हृदयमा ख्रीष्टको अनुग्रहलाई सहेरेका छैनन्, तिनीहरूले मूर्ख कुमारीहरूले जस्तै थाहा पाउनेछन् कि तिनीहरू आफ्ना प्रभुलाई भेट्न तयार छैनन्। त्यो तेल प्राप्त गर्ने शक्ति तिनीहरूमा आफैँमा हुँदैन, र तिनीहरूको जीवन ध्वस्त हुन्छ। तर यदि परमेश्वरको पवित्र आत्मा मागियो भने, यदि हामीले मोशाले जस्तै बिन्ती गरौं, “मलाई तपाईंको महिमा देखाउनुहोस्,” भने परमेश्वरको प्रेम हाम्रो हृदयमा प्रशस्त रूपमा उण्ड्याइनेछ। सुनौलो नलीहरूद्वारा त्यो सुनौलो तेल हामीकहाँ प्रवाहित गराइनेछ। “न बलले, न शक्तिले, तर मेरो आत्माद्वारा, सेनाहरूका परमप्रभु भन्नुहुन्छ।” धार्मिकताको सूर्यका उज्ज्वल किरणहरू ग्रहण गरेर, परमेश्वरका सन्तानहरू संसारमा ज्योतिहरूझैँ चम्कन्छन्। Review and Herald, July 20, 1897.

याकूबको कथामा हामीसँग मिलराइट इतिहासको कथा छ। त्यहाँ एक विलम्बको समय छ, र उसले स्वर्ग र पृथ्वीबीचको सञ्चारलाई प्रतिनिधित्व गर्ने भन्याङ देख्छ।

जकरियाले हामीलाई दुईवटा सुनौलो नलीहरूको विषयमा बताउँछन्। एउटा भन्याङका दुई मुख्य डन्डीहरू हुन्छन्, तर जकरियाले तिनलाई दुईवटा सुनौलो नलीहरू भन्छन्।

हामीले स्वर्गको सिँढीबाट तल ओर्लेर आउने सन्देशहरू ग्रहण गर्नुपर्छ र ती अरूहरूलाई सुनाउनुपर्छ। यदि हामीले त्यसो गरौं भने, हामी सिँढीको अंश बन्छौं, अर्थात् सञ्चार प्रक्रियाकै अंश बन्छौं।

बहिनी ह्वाइटले यसलाई दस कुँवारीहरूको दृष्टान्तसँग जोड्नुहुन्छ।

मिलरवादी इतिहासमा, तिनीहरूले दस कुँवारीहरूको दृष्टान्त पूरा गरिरहेका थिए। याकूबको ढिलाइको समय नै मत्ती २५ र हबकूक २ को ढिलाइको समय हो: “यद्यपि दर्शन दिलो होस्, त्यसको प्रतीक्षा गर।”

याकूब र जकरियाको कथा एउटै ढिलाइको समय हो।

विलम्बको समयले, अन्य कुराहरूमध्ये, यो सूचित गर्दछ कि प्रभु आफ्ना अनुयायीहरूको परमेश्वरको वचनसम्बन्धी समझलाई बढाउन लाग्नुभएको छ। यदि तपाईंले त्यो पवित्र तेल ग्रहण गर्नुहुन्न भने, तपाईं एक मूर्ख कुमारी हुनुहुन्छ।

जब तपाईं यस इतिहासमा पुग्नुहुन्छ, जब ढोका बन्द हुन्छ र तपाईं एउटा मूर्ख कुमारी हुनुहुन्छ, सिस्टर ह्वाइट भन्नुहुन्छ, “अहिलेसम्म कहिल्यै नसुनिएका सबैभन्दा दुःखद शब्दहरू, ‘मैले तिमीलाई चिनेको थिइनँ।’”

तिमीहरू ढिलाइको समयलाई मध्यरातको पुकारबाट अलग गर्न सक्दैनौ। ढिलाइको समयले पवित्र आत्माको उण्ड्याइ उत्पन्न गर्छ, जसले मध्यरातको पुकारको समयमा परमेश्वरका जनहरूको वचनप्रतिको समझ खोलिदिन्छ र बुद्धिमान कुमारीहरूलाई मूर्ख कुमारीहरूबाट छुट्याउने तेल प्रदान गर्दछ।

प्रतीक्षाको समय र ख्रीष्टको सर्वोच्च आश्चर्यकर्म

त्यहाँ एक प्रतीक्षाको समय छ, जब ख्रीष्टले आफ्नो शिरोमणि कार्य—लाजरलाई जीवित उठाउने—सम्पादन गर्नुभयो।

येशूले यो सन्देश प्राप्त गर्नुभयो, “लाजर बिरामी छन्। आउनुहोस्, उहाँको हेरचाह गर्नुहोस्।” तर येशू तुरुन्तै जानुभएन।

बहिनी ह्वाइट भन्छिन् कि चेलाहरू यसैमा ठोकर खाए। उहाँले आफ्ना मित्रलाई किन सहायता गर्न जानुहुन्न, वा मसीहको रूपमा आफ्नो शक्ति किन प्रमाणित गर्नुहुन्न भनेर तिनीहरू अचम्म माने। तर उहाँ ढिलो गर्नुभयो।

लाजरसकहाँ आउनमा ढिलाइ गरेर, ख्रीष्टको उद्देश्य उहाँलाई ग्रहण नगरेकाहरूको निम्ति दयाको थियो। उहाँ ठहरिनुभयो, ताकि लाजरसलाई मृतकहरूबाट जीवित उठाएर उहाँले आफ्ना हठी, अविश्वासी मानिसहरूलाई उहाँ वास्तवमै “पुनरुत्थान र जीवन” हुनुहुन्छ भन्ने अर्को प्रमाण दिन सकून्। इसाएलको घरानाका गरिब, भड्किएका भेडाहरू—ती मानिसहरूका निम्ति—सबै आशा त्याग्न उहाँ इच्छुक हुनुहुन्थ्यो। तिनीहरूको

अपश्चात्तापका कारण उहाँको हृदय टुटिरहेको थियो। आफ्नो दयामा उहाँले तिनीहरूलाई आफू पुनर्स्थापक हुनुहुन्छ, र जीवन तथा अमरताको ज्योति प्रकट गर्न सक्ने एकमात्र व्यक्ति उहाँ नै हुनुहुन्छ भन्ने अझ एउटा प्रमाण दिने अभिप्राय गर्नुभयो। यो यस्तो प्रमाण हुनुपर्ने थियो, जसलाई पूजाहारीहरूले गलत अर्थ लगाउन नसक्न्। बेथानी जानमा उहाँको ढिलाइको कारण यही थियो।” —द डिजाएर अफ एजेस, 529।

उहाँले तिनीहरूलाई मृतकलाई जीवनमा ल्याउन सक्ने सामर्थ्य उहाँसँग छ भन्ने अर्को एउटा प्रमाण दिनका लागि विलम्ब गर्नुभयो।

लाजरसलाई जीवित पार्ने यो मुकुटधारी चमत्कारले उहाँको कार्य र उहाँको दिव्यत्वको दाबीमाथि परमेश्वरको छाप लगायो।

मध्यरात्रिको पुकारमा, प्रभुले बुद्धिमान कुँवारीहरूलाई उठाइरहनुभएको छ। यो छाप लगाउने प्रक्रियाको एउटा दृष्टान्त हो। मिलेरवादीहरूलाई छाप लगाउँदै थियो, जसले १,४४,००० जनाको छाप लगाइने कार्यको एउटा दृष्टान्त प्रदान गर्‍यो।

लाजरसको शिक्षाले यो देखाउँछ कि ख्रीष्टले अपराधहरू र पापहरूमा मरेको कसैलाई लिएर उसलाई जीवनमा ल्याउन सक्नुहुन्छ।

लाजरसको प्रसङ्गमा, ख्रीष्टले मृत्युलाई निद्राको रूपमा परिभाषित गर्नुहुन्छ।

तिनीहरू सबै निदाइरहेका छन्। उहाँ ढिलाइ गरिरहनुभएको छ। उहाँले लाजरसलाई पुनर्जीवित गर्नुहुनेछ, तिनीहरूलाई जीवनमा ल्याउँदै र तिनीहरूमाथि आफ्नो छाप लगाउँदै। यही उहाँको मुकुटमणि चमत्कार हो।

हाम्रो इतिहासमा, जब उहाँले १,४४,००० जनालाई मोहोर लगाउनुहुन्छ, उहाँले तिनीहरूलाई एउटा ध्वजका रूपमा उचाल्नुहुन्छ।

जकरियाह भन्छन् कि त्यो ध्वज मुकुटका रत्नहरूजस्तै हो। यही उहाँको मुकुटधारण गराउने कार्य हो।

मिलराइट इतिहासमा सत्यको उँडेलाइ र उद्घाटनसँगै, ढिलाइको समयले त्यस क्षणलाई चिन्हित गर्दछ जब प्रभुले सत्य प्रकट गर्नुहुन्छ। उक्लँदै र ओर्लँदै गरेका स्वर्गदूतहरूसहितको सिँढी नै त्यो स्थान हो जहाँ छाप लगाउने प्रक्रिया सम्पन्न हुन्छ।

विजयी प्रवेश र मध्यरातको पुकार

अब हामी विजयी प्रवेशतर्फ हेर्छौं। ध्यान दिनुहोस्, विजयी प्रवेशलाई सिस्टर ह्वाइटले *Spirit of Prophecy*, खण्ड ४, पृष्ठ २५० मा केसँग तुलना गर्नुहुन्छ।

“मध्यरात्रिको पुकारो यति धेरै तर्कद्वारा अघि बढाइएको थिएन, यद्यपि धर्मशास्त्रीय प्रमाण स्पष्ट र निर्णायक थियो। त्यससँगै आत्मालाई उद्घेलित गर्ने एक प्रेरक शक्ति पनि थियो। त्यहाँ न शङ्का थियो, न प्रश्न। ख्रीष्टको यरूशलेममा विजयी प्रवेशको अवसरमा, चाड मनाउन देशका सबै भागबाट भेला भएका मानिसहरू जैतून डाँडातिर ओइरिए, र जब तिनीहरू येशूलाई साथ दिँदै अघि बढिरहेको भीडमा सामेल भए, तब तिनीहरूले त्यस घडीको प्रेरणा ग्रहण गरे, र यस पुकारलाई अझ उच्च बनाए, ‘प्रभुको नाउँमा आउने धन्य होस्!’ [Matthew 21:9.] त्यसै प्रकार, एडभेन्टिस्ट सभाहरूमा भेला भएका अविश्वासीहरू—कतिपय जिज्ञासावश, कतिपय केवल उपहास गर्न—पनि यस सन्देशसँग संलग्न विश्वस्त तुल्याउने शक्तिलाई महसुस गरे, ‘हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ!’”

विजयी प्रवेशले मध्यरातको पुकारलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ।

आउनुहोस्, The Youth Instructor, February 21, 1901 मा विजयी प्रवेशको विषयमा सिस्टर ह्वाइटले के भन्नुहुन्छ, त्यो पढौं।

ख्रीष्ट यरूशलेममा प्रवेश गर्नुभएको समय वर्षको सबैभन्दा रमणीय ऋतु थियो। जैतूनको पर्वत हरियालीले आच्छादित थियो, र वनकुञ्जहरू विविध पल्लवले सुशोभित थिए। यरूशलेम वरपरका प्रदेशहरूबाट धेरै मानिसहरू येशूलाई हेर्ने उत्कट अभिलाषासहित चाडमा आएका थिए।

किन? किनभने, तिनीहरूले लाजरसको बारेमा सुनेका थिए।

उद्धारकर्ताको शिरोमणि चमत्कार—लाजरसलाई मृतकहरूबाट जीवित उठाउनु—ले जनसमूहमाथि अद्भुत प्रभाव पारेको थियो, र एउटा ठूलो तथा उत्साही भीड येशू बसिरहनुभएको स्थानतर्फ आकृष्ट भएको थियो।

यसरी, विजयी प्रवेशभन्दा अघि उहाँ बेथानीमा बसिरहनुभएको छ।

यसले प्रतीक्षाको समयलाई जनाउँछ।

दिउँसो आधा बितिसकेको थियो, जब येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई बेथफागे गाउँतिर पठाउँदै भन्नुभयो: “तिमीहरूका सामुन्नेको गाउँमा जाओ, र तुरुन्तै तिमीहरूले एउटा गधा बाँधिएको, र त्यससँगै एउटा बछेडा भेट्नुहुनेछ: तिनीहरूलाई फुकाइदो, र मेरा सामु ल्याओ। अनि यदि कसैले तिमीहरूलाई केही भन्यो भने, तिमीहरूले यसो भन्नु, ‘प्रभुलाई तिनीहरूको आवश्यकता छ’; अनि तुरुन्तै उसले तिनीहरूलाई पठाइदिनेछ।”

यो उहाँको सेवाकालमा पहिलो पटक थियो जब ख्रीष्टले सवारी गर्न सहमति दिनुभयो, र चेलाहरूले यसलाई उहाँले अब आफ्नो राजकीय शक्ति र अधिकार प्रकट गर्न लाग्नुभएको छ र दाऊदको सिंहासनमा आफ्नो स्थान ग्रहण गर्न लाग्नुभएको छ भन्ने सङ्केतका रूपमा बुझे। तिनीहरूले हर्षका साथ त्यो आज्ञा पूरा गरे। तिनीहरूले गधाको छावा भेट्दा, त्यसलाई फुकाए, र येशूकहाँ ल्याए, र उहाँ त्यसको माथि बस्नुभयो। जब येशूले त्यस जनावरमाथि आफ्नो आसन ग्रहण गर्नुभयो, तब आकाश प्रशंसा र जयघोषका उद्घोषणाले भरियो। उहाँसँग राजसत्ताको कुनै बाह्य चिह्न थिएन, उहाँले कुनै राजकीय पोशाक लगाउनुभएको थिएन, न त उहाँको पछि सैनिकहरू लागेका थिए। तर उहाँ आशाभरिएको उत्सुकताले उद्दीप्त एक समूहले घेरिनुभएको थियो। उहाँले भर्खरै एक मृतकलाई जीवित पार्नुभएको थियो। मानिसहरूले उहाँ इस्राएलका मुक्तिदाता हुन आउनुभएको हो भनी ठाने। यी मानिसहरू को थिए?

धेरैजनाले आफैलाई यस कुरामा ढाँढस दिलाउँछन् कि इस्राएलको मुक्तिको घडी अब नजिक आइपुगेको छ। आफ्नो कल्पनामा तिनीहरूले रोमी सेनालाई तितरबितर पारिएको, यरूशलेमबाट खेदिएको, र यहूदी जातिलाई फेरि एकपटक उत्पीडकको जुवाबाट मुक्त देख्छन्। मुखदेखि मुखमा यो प्रश्न सर्छ, “के उहाँले यसै समयमा इस्राएललाई फेरि राज्य पुनर्स्थापित गर्नुहुनेछ?” भीडमा रहेका धेरैजनाले अगमवक्ताको वचन स्मरण गर्छन्: “हे सियोनकी छोरी, अत्यन्त आनन्द गर; हे यरूशलेमकी छोरी, जयजयकार गर: हेर, तेरा राजा तँकहाँ आउँदैछन्: उहाँ धर्म हुनुहुन्छ, र उद्धार लिएर आउनुहुन्छ; नम्र, गधामाथि सवार।” प्रत्येक जनाले अगमवाणीपूर्ण विगतको प्रत्युत्तर दिनमा अर्कोलाई उछिन्न खोज्छ। पर्वत र उपत्यकाबाट प्रतिध्वनित हुँदै यो जयघोष गुञ्जिन्छ, “दाऊदका पुत्रलाई होसन्ना:” —मध्यरात्रिको पुकार— “प्रभुको नाउँमा आउने धन्यका हुन्; सर्वोच्चमा होसन्ना।”

त्यो जुलुसमा कुनै शोक वा विलापको स्वर सुनिएन। जो एक समय अन्धा थिए, तर जसका आँखाहरू परमेश्वरका पुत्रद्वारा चङ्गाइएका थिए, तिनीहरूले अगुवाइ गरे।

बाटो कसले देखाउँछ? तिनीहरू, जो पहिले लाओडिसियाका थिए।

तिनीहरू येशूको नजिकै भीडिए, र जसलाई उहाँले मरेकाहरूमध्येबाट जीवित पार्नुभएको थियो, त्यही व्यक्तिले उहाँले चढ्नुभएको जनावर डोर्‍यायो। जो पहिले बहिरा र गुँगा थिए, तिनीहरू अब निको पारिएका भई आनन्दमय होसान्नाका जयध्वनिहरू अझ प्रबल बनाउन सहायक भए। जो पहिले लङ्गडा थिए, तिनीहरू अब हिँड्न थालेका

भएर खजुरका हाँगाहरू भाँच्दै उहाँको मार्गमा छरिदिए।

एक समय समाजबाट बहिष्कृत गरिएको त्यो कुष्ठरोगी त्यहाँ थियो, उद्धारकर्ताको शक्तिद्वारा शुद्ध पारिएको। उसले आफ्नो वस्त्र उद्धारकर्ताको मार्गमा बिछ्यायो र यसो भन्दै उच्चारण गर्‍यो, “परमप्रभुलाई धन्यवाद देओ; किनकि उहाँ असल हुनुहुन्छ; किनकि उहाँको कृपा सदा सर्वदा रहिरहन्छ।”

निकोप पारिएको भूतग्रस्त मानिस त्यहाँ थियो, अब आफ्नो सही होशमा, र आफ्नो साक्षी थप्दै यसो भन्यो: ‘परमप्रभुले मेरो निम्ति महान् कामहरू गर्नुभएको छ, जसमा म आनन्दित छु।’

पुनर्जीवित गरिएका मृतकहरू त्यहाँ उहाँको स्तुति गरिरहेका थिए। विधवा र टुहुराले उहाँका अद्भुत कामहरूको वर्णन गरे। साना बालबालिकाहरूले, रोगहरूबाट निको पारिएका व्यक्तिहरूले, र चिहानबाट फेरि ल्याइएकाहरूले मुक्तिदाताको मार्गमा खजुरका हाँगाहरू र फूलहरू ओछ्याए।

यसरी, येशू गरिबहरूको घरमा ठहरिनुहुन्छ, जसले ठहरिने समयलाई जनाउँछ।

किन? किनभने उहाँ आफ्नो पवित्र आत्मा खन्याउन र तिनीहरूको समझ खोल्न लाग्नुभएको छ, जसले मध्यरात्रिको पुकारलाई संकेत गर्दछ।

यस कथामा, उहाँ एक राजाको रूपमा आउनुहुन्छ, जसले 22 अक्टोबर, 1844 लाई जनाउँछ। के येशू 22 अक्टोबर, 1844 मा एउटा राज्य ग्रहण गर्न आउनुहुन्छ? हो।

यो विजयी प्रवेश हो, र त्यहाँ ती व्यक्तिहरू छन् जसले मध्यरातको पुकार उठाउनेछन्।

यी मानिसहरू को हुन्? यी तिनीहरू हुन् जो ख्रीष्टको सामर्थ्यद्वारा रूपान्तरित भएका छन्।

हामीलाई अन्धोपनाबाट देख्न सक्ने, मृतावस्थाबाट जीवित, कुष्ठरोगीबाट शुद्ध बनाउन सक्ने उहाँको सामर्थ्यसहित ख्रीष्टको धार्मिकताको सन्देश, मध्यरात्रिको पुकारको पूर्वछायाँ प्रस्तुत गर्ने विजयोत्सवपूर्ण प्रवेशको इतिहासमा वहन गरिएको छ। त्यो सन्देश के ले वहन गर्दछ?

ख्रीष्ट केमाथि सवार हुनुहुन्छ? एउटा गधा। इस्लामको सन्देशले ख्रीष्टको धार्मिकताको सन्देश बोकेको छ।

१८४० मा पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको सामर्थ्यप्रदान इस्लामको संयमसँग सम्बन्धित थियो। पहिलो सन्देशले दोस्रो सन्देशतर्फ डोर्‍याउँछ; तिनीहरूलाई अलग गर्न सकिँदैन।

पहिलो सन्देशले दोस्रो सन्देश बोकेको छ।

भविष्यवाणी पूरा हुँदै इस्लामलाई नियन्त्रणमा राखिँदा पहिलो सन्देश पुष्टि भयो। यस पुष्टिले पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशलाई सामर्थ्य प्रदान गर्‍यो र त्यसको विरुद्ध प्रोटेस्टेन्टहरूले आफ्ना ढोकाहरू बन्द गर्न पुगे।

प्रोटेस्टेन्ट मण्डलीहरूद्वारा ढोकाहरू बन्द गरिनु इस्लामको सन्देशको अस्वीकार थियो।

मिलेराइटहरूको इतिहासले हाम्रो इतिहासलाई पूर्वचित्रित गर्दछ।

ख्रीष्टको धार्मिकताको सन्देश, १४४,००० जनाको छाप लगाइने समयमा, जब प्रभुले आफ्नो पवित्र आत्मा खन्याउनुहुन्छ र एडभेन्टादका लाओदिकेयाहरू र कुष्ठरोगीहरूका लागि धर्मशास्त्रहरू खोलिदिनुहुन्छ, फेरि गधाद्वारा—इस्लामको सन्देशद्वारा—बोकाइन्छ।

१८४४ को ग्रीष्म र शरद ऋतुमा, “हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ,” भन्ने घोषणा दिइयो। बुद्धिमान् र मूर्ख कुमारीहरूद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका दुई वर्ग त्यसबेला प्रकट भए—एक वर्ग, जसले प्रभुको प्रकट हुनुलाई आनन्दका साथ हेरेका थिए र उहाँसँग भेट गर्न लगनशीलतापूर्वक तयारी गरिरहेका थिए; अर्को वर्ग, जो भयबाट

प्रभावित भई आवेगवश कार्यरत थियो, सत्यको केवल एउटा सिद्धान्तमै सन्तुष्ट भएको थियो, तर परमेश्वरको अनुग्रहबाट शून्य थियो। दृष्टान्तमा, जब दुलहा आए, “जो तयार थिए, तिनीहरू उहाँसँग विवाहमा भित्र पसे।” यहाँ प्रस्तुत गरिएको दुलहाको आगमन विवाह हुनुअघि नै हुन्छ। विवाहले ख्रीष्टले आफ्नो राज्य ग्रहण गर्नुहुने कुरालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। . . . The Great Controversy, 427

विजयोल्लासपूर्ण प्रवेश भनेको राजाको आगमन हो। २२ अक्टोबर, १८४४ मा, उहाँले राज्य ग्रहण गर्नुहुन्छ। यही नै विजयोल्लासपूर्ण प्रवेश हो।

यसै समयावधिमा ती दुई वर्गहरू आफ्ना नियतिमा छाप लगाउँदैछन्।

१८४४ को ग्रीष्मकालमा गरिएको घोषणा, “हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ,” ले हजारौंलाई प्रभुको तात्कालिक आगमनको अपेक्षा गर्न प्रेरित गर्‍यो। निर्धारित समयमा दुलहा आए, तर जनताले अपेक्षा गरेझैं पृथ्वीमा होइन, स्वर्गमा प्राचीन दिवसहरूकहाँ, विवाहमा, अर्थात् उहाँको राज्य ग्रहण गर्न। “जोहरू तयार थिए, तिनीहरू उहाँसँग विवाहमा भित्र गए; अनि ढोका”—के भयो?—“बन्द गरियो।” तिनीहरू विवाहमा प्रत्यक्ष रूपमा उपस्थित हुने थिएनन्; किनकि त्यो स्वर्गमा हुन्छ, जब कि तिनीहरू पृथ्वीमा हुन्छन्। ख्रीष्टका अनुयायीहरूले “जब उहाँ विवाहबाट फर्कनुहुनेछ, तब आफ्नो प्रभुको प्रतीक्षा” गर्नुपर्छ। लूका १२:३६। तर तिनीहरूले उहाँको कार्यलाई बुझ्नुपर्छ, र उहाँ परमेश्वरको सामु भित्र जानुहुँदा विश्वासद्वारा उहाँको पछि लाग्नुपर्छ। यही अर्थमा तिनीहरू विवाहमा भित्र गएका भनिएका हुन्।” द ग्रेट कन्ट्रोभर्सी, ४२७।

प्रतीक्षा-सम्बन्धी समयका बारेमा धर्मशास्त्रीय सन्दर्भहरू

केही धर्मशास्त्रीय पदहरूले प्रतीक्षाको समयलाई उजागर गर्छन्। हामी तिनीहरूलाई छिट्टै हेर्नेछौं र सिस्टर ह्वाइटको एक वक्तव्यद्वारा समापन गर्नेछौं।

दुलहा ढिलो गरिरहँदा, तिनीहरू सबै झोक्राए र निदाए। मत्ती २५:५।

ठीक यहीँ, २२ मार्च, १८४४, ‘ढिलाइको समय’ लाई जनाउँदै।

२२ मार्च १८४४ बाइबलीय भविष्यवाणीको भविष्यवाणी होइन। यो त्यो मिति हो जसलाई मिलेराइटहरूले गलत बुझे, तर यसले पहिलो निराशा उत्पन्न गर्‍यो र ढिलाइको समयलाई चिह्नित गर्‍यो।

पवित्रशास्त्रले परमेश्वरले ढिलाइको समय उत्पन्न गर्नुहुन्छ भनी दाबी गर्दैन। यो त मानिसहरूको गलत समझाइ हो जसले त्यसलाई उत्पन्न गर्छ: ‘दर्शनले ढिलाइ गरे पनि त्यसको प्रतीक्षा गर, किनकि त्यसले ढिलाइ गर्नेछैन, त्यो झूट बोल्दैन।’

धन्य हो त्यो, जसले प्रतीक्षा गर्दछ, र एक हजार तीन सय पैंतीस दिनसम्म पुग्दछ। तर तँ अन्त नआउन्जेल आफ्नो बाटो लागिरह: किनकि तँ विश्राम गर्नेछस्, र दिनहरूको अन्त्यमा आफ्नो भागमा उभिनेछस्। दानियल १२:१२-१३.

तपाईं यसलाई दुई तरिकाले पढ्न सक्नुहुन्छ। जुनसुकै तरिकाले भए पनि:

धन्य हो त्यो, जसले प्रतीक्षा गर्छ, र धन्य हो त्यो, जो १३३५ सम्म आइपुग्छ। तर अन्त नभएसम्म तिमी आफ्नो बाटो लाग; किनकि तिमी विश्राम गर्नेछौ, र दिनहरूको अन्त्यमा आफ्नो भागमा उभिनेछौ।

१३३५ सम्म आइपुग्नुको आशिष् केवल समय-भविष्यवाणीको अन्त्यमा पुग्नु मात्रको विषय होइन। चित्रपटमा १३३५ सन् १८४३ मा अन्त्य हुन्छ। यो आशिष् केवल भविष्यवाणीको अन्त्य मात्र नभई, ढिलाइको समयको अनुभव पनि हो। यो आशिष् ढिलाइको समय र २२ अक्टोबर १८४४ को बीचमा घटित हुन्छ। यहीँ तिमीले पर्ख्नु छ। “धन्य हो त्यो, जो पर्खिरहन्छ।”

यसकारण परमप्रभु तिमीहरूमाथि अनुग्रह गर्न प्रतीक्षा गर्नुहुनेछ, र यसकारण उहाँ उच्च तुल्याइनुहुनेछ, ताकि उहाँले तिमीहरूमाथि दया देखाउन सकून्; किनकि परमप्रभु न्यायका परमेश्वर हुनुहुन्छ; उहाँको प्रतीक्षा गर्ने सबै धन्य छन्। यशैया 30:18.

प्रतीक्षा टारिङ् टाइमदेखि २२ अक्टोबर, १८४४ सम्मको हो। यदि तपाईं उहाँको प्रतीक्षामा हुनुहुन्छ भने, तपाईं धन्य हुनुहुनेछ।

किनकि दर्शन अझै पनि नियुक्त समयकै लागि हो, तर अन्त्यमा त्यसले बोल्नेछ, र झूट बोल्नेछैन; यद्यपि त्यसमा ढिलाइ भएजस्तो देखिए पनि, त्यसको प्रतीक्षा गर; किनकि त्यो निश्चय नै आउनेछ, त्यो ढिलो हुनेछैन। हबकूक २:३।

मिलेरवादीहरूको गलतफहमीले नै त्यो ढिलाइको समय ल्यायो। दर्शन तोकिएको समयकै लागि हो—अक्टोबर २२, १८४४। त्यो झूटो ठहरिनेछैन, तर गलतफहमीका कारण तिमीहरूले यसलाई ढिलो भएको ठान्नेछौ।

के प्रभुले त्यस गलतफहमीलाई योजनाबद्ध गर्नुभयो? हो। सिस्टर व्हाइटले त्यही भन्नुहुन्छ।

१८४३ को चार्टद्वारा प्रभुले गलतफहमी उत्पन्न गर्नुभयो। विलियम मिलरले भने कि उनले १८४३ लाई कहिल्यै अन्तिम रूपमा घोषणा गरेका थिएनन्, तर १८४३ मा भाइहरूले उनलाई 'यदि' हटाउन र १८४३ लाई एक मार्गचिन्हको रूपमा अंकित गर्न आग्रह गरे। सिस्टर व्हाइटले भन्नुहुन्छ कि यो एक भविष्यवाणीसम्बन्धी मार्गचिन्ह हो, हबकूक २ को एक परिपूर्ति। १८४३ लाई दृढतापूर्वक मार्गचिन्हका रूपमा अंकित गर्ने यस मार्गचिन्हले ढिलाइको समय उत्पन्न गर्‍यो।

“धन्य ती आँखाहरू हुन् जसले 1843 र 1844 मा देखिएका कुराहरू देखे। सन्देश दिइयो। र सन्देशलाई पुनः दोहोर्‍याउन कुनै ढिलाइ हुनु हुँदैन, किनकि समयका चिन्हहरू पूरा हुँदैछन्; समापनको कार्य अवश्य सम्पन्न हुनुपर्छ। छोटो समयमा एउटा महान् कार्य सम्पन्न हुनेछ। परमेश्वरको नियुक्तिद्वारा चाँडै एउटा सन्देश दिइनेछ, जो प्रबल हुंकारमा फैलिनेछ। तब दानिएल आफ्नो भागमा उभिनेछ, आफ्नो गवाही दिन।” Manuscript Releases, volume 21, 437.

दानियल 12:12-13 लाई ध्यान दिनुहोस्: “धन्य हो त्यो, जो पर्खेर एक हजार तीन सय पैंतीस दिनसम्म आइपुग्छ।” — “धन्य हो त्यो, जो 1335 सम्म आइपुग्छ। धन्य हो त्यो, जो 1843 सम्म आइपुग्छ,” त्यो 12 पद हो।

पद १३:

तर तँ अन्तसम्म आफ्नै मार्गमा लागि रह; किनकि तँ विश्राम गर्नेछस्, र दिनहरूको अन्त्यमा आफ्ना भागमा उभिनेछस्। दानियल 12:12-13.

सिस्टर व्हाइटले पद १२ र १३ लाई एकसाथ जोड्दै, १३३५ को आशिष् १८४३ र १८४४ मा पूरा हुन्छ भनी बताउनुहुन्छ। यो समयको कुनै एक बिन्दुको विषय होइन, बरु ती व्यक्तिहरूको विषय हो, जसले ख्रीष्टद्वारा यरूशलेममा हुने विजयोत्सवी प्रवेशको प्रतीक्षा गर्छन्, सिँढीमा स्वर्गदूतहरू उक्लिरहेका र ओरालिँदै गरिरहेका छन् भनी चिन्छन्, र प्रभुले उनीहरूलाई करारका दुई पाटी दिनुहुँदा उहाँसँग करारमा प्रवेश गर्छन्।